

มกุชสาสาาง

ลึบ

มมนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ซึ่ดเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ฝืนหนัง ไม้ไผ่ และ
กระตองเต่า...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณะที่พวกเขาได้สะดวก
และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์
ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้
คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน
ทั้งทางความคิดและสังคม

พิ ม ค่ำ

สำนักพิมพ์

พื ม ภั ค์ า

สำนักพิมพ์

ก่อตั้ง ค.ศ. ๒๐๐๐

ลำดับที่ ๕๖๘

มฤชาสาาง

ผู้เขียน : ลิซ

พิมพ์ครั้งแรก : กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-1226-8

ราคา ๒๓๐ บาท

หัวหน้ากองบรรณาธิการบันเทิงคดี : อุมพร สกุลบัณฑิต

บรรณาธิการเล่ม : ลภัสรดา อรุณ พิสูจน์อักษร : อรพิชา บุญณรงค์

ออกแบบปก : generalthings@gmail.com จัดรูปเล่ม : สุพิน มาลัยทอง

พิมพ์ที่ : บริษัทเฮลโลการพิมพ์ (๑๙๘๘) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภัคชญา โลกิตสถาพร

บรรณาธิการบริหาร : ประวิทย์ สุวนิชย์

ผู้จัดการฝ่ายผลิต : ธัญภัทร์ พงษ์ไชย ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิขะไชย

ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรมสัมพันธ์ : นฤเบศ สมฤทธิ์

ผู้จัดการฝ่ายสิทธิ์ต่างประเทศ : ลินธุ์ พรสว่างโรจน์ ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

๑๘ ซอยลาดปลาเค้า ๖๓ ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๕๕-๖ โทรสาร ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๗๐

กองบรรณาธิการ : stpbook@yahoo.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือ โทร. ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๕๕-๖ ต่อ ๒๑, ๕๔

 <p>สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ แห่งประเทศไทย</p>	 <p>พิมพ์ด้วย กระดาษกอนอบสายตากอินรีด www.greenread.com</p>
---	--

คำนำนักเขียน

‘มนุษย์มักหวงแหนในสิ่งที่ตนมี อยากรครอบครองเป็นเจ้าของตลอดไป
จะเป็นอย่างไร หากตายแล้วความยึดมั่นถือมั่นนี้ยังคงไม่เปลี่ยนแปลง’

มธุรสสาส ถือก่าเน็ตขึ้นเพราะประโยคข้างต้นนี้ค่ะ

เมื่อเริ่มคิดพลอตใหม่ ผู้เขียนมักจะเลือกอะไรแปลกๆ ใหม่ๆ ที่ไม่เคยเขียน
มาเขียนอยู่เสมอ และ มธุรสสาส ก็คือนิยายผีเรื่องแรกของผู้เขียน ซึ่งบอกตามตรง
ว่าลำบากมาก...ก็เกือบถอดใจไม่เขียนต่อหลายครั้ง เพราะเขียนๆ ไปแล้วไม่รู้ว่ามี
น่ากลัวหรือยังค่ะ

ผู้เขียนเป็นคนที่ไม่กลัวผีเลย แต่ดันมาเขียนเรื่องผีเพราะอยากลองเขียน
ก็เลยลำบากสุดๆ และลำบากเพื่อนๆ ด้วยที่ถูกผู้เขียนยึดเยียดให้อ่านนิยายให้
หน่อย จะได้ว่าที่น่ากลัวหรือยัง ขอขอบคุณเพื่อนๆ เอาไว้ ณ ที่นี้ด้วยจ้า

ในระหว่างที่เขียนมีคำถามหลายคนว่า เจตคืออะไรบ้างรึยัง ตอบอื่นๆ ไม่เห็น
เคยเจออะไร เจอก็ตีลังจะได้เอามาเขียน ดังนั้นเรื่องคำในเรื่องจึงไม่มีตัวตนอยู่จริง
นะคะ ทุกสิ่งในนิยายเรื่องนี้ผู้เขียนล้วนมโนขึ้นมาเองทั้งหมดทั้งสิ้น ส่วนเรื่องที่น่า
น่ากลัวหรือไม่...คุณผู้อ่านคงต้องลองอ่านและตัดสินใจเอาเองแล้วละ

บทสุดท้ายของนิยาย ผู้เขียนเลือกที่จะทิ้งปมเอาไว้ ไม่เฉลยให้กระจ่าง
ในบางจุด ซึ่งตรงนี้ทิ้งเอาไว้เพื่อให้ผู้อ่านนำไปตีความกันเอาเองค่ะ ไม่ตีกรอบ
ความคิดและความเชื่อใดๆ ของผู้ที่มาอ่านนิยายเรื่องนี้ทั้งสิ้น

สุดท้าย หวังว่าคินนี้ทุกคนคงจะนอนหลับฝันดี ไม่ฝันถึงเรื่องน่ากลัว

ลิข

บทนำ

ห้องฟ้าเริ่มขมุกขมัวลงทุกที เหล่านกกาโผผินบินกลับรังนอน ก็เหมือนดังกลุ่มคนในชุมชนแห่งนี้ซึ่งส่วนมากเป็นชนชั้นกรรมาชนคนขายแรงงาน เย็นย่ำก็ต่างพากันกลับบ้านด้วยใบหน้าดำคล้ำมันย่อง สีหน้าแต่ละคนล้วนเหนื่อยหน่ายชีวิตที่กินอยู่กันอย่างยากแค้น

ไฟของห้องแถวชั้นเดียวภายในซอยแคบค่อยๆ สว่างขึ้นทีละห้องๆ เสียงพูดคุยเริ่มเซ็งเซ่

หนุ่มจรรยาจสองนายที่นั่งอยู่บนแคร่ไม้ไผ่หน้าห้องแถวเก่าคร่ำคร่า กำลังมีนได้ที เหล้ายาปลาบั้งซึ่งวางกองอยู่ตรงหน้าสองหนุ่มที่เป็นพี่น้องคลานตามกันมานั้น มากมายเกินกว่าฐานะกรรมกรก่อสร้างรายวันธรรมดาๆ จะซื้อมากิน จนเกิดเสียงลือไปทั่วซอยแคบๆ ในชุมชนแออัดแห่งนี้ว่า ไอ้มีและไอ้หมายมันถูกหวยรวยเบอร์มา และอีกไม่กี่วันพวกมันก็จะออกไปจากที่นี่ ไปมีชีวิตที่ดีขึ้น ไม่ต้องหาเช้ากินค่ำดุจเคย

เสียงเพลงลูกทุ่งสองแ่งสองง่ามที่ออกมาจากปากซี้เมาทั้งสองดังขึ้นเรื่อยๆ จนคนข้างบ้านเคาะหม้อเคาะไห่ตังปั้งปั้งประชด ก่อนจะมีเสียงด่า

ลอยตามลมมา

“วันนี้รวบเม่งก็ยัดห่ากันเข้าไป พรุ่งนี้จนเดี๋ยวกี้ก็ต้องขอทานหมา
มันกิน เจ้าข้าเอ๊ย! สันดานแบบนี้เม่งก็รวบได้แคว้นเดียวละวะ”

‘ไอ้หมาย’ หนุม่วยยี่สิบที่ยังเลือตร้อนผลุนผลันลุกขึ้นมาจากแคว
แล้วเซเพราะฤทธิ์เหล้า จนเกือบหน้าคว่ำลงหม้อต้มยากุ้ง เดชะบุญที่ ‘ไอ้มี’
พี่ชายซึ่งยังเมาไม่มากเท่านั้นชวยยื่นมือไปยันบ่าน้องเอาไว้ทัน

“มึงจะไปสนใจมันทำไมวะไอ้หมาย เสียงหมาเท่าพรรคั้น ช่างแม่มัน
เหอะ!” ประโยคสุดท้ยไอ้มีตะโกนเสียงดังจนก้องไปทั้งซอย ยังผลให้บรรดา
เพื่อนบ้านเผลอหน้าออกมาต่อมๆ มองๆ ด้วยหวังว่าอาจได้ตุ้มววยฟรี

ทว่าแม่ป้ากลอยจะปากร้าย แต่ใจก็ยังไม่กล้าพอจะออกมาสู้กับหนุม
ว้ย ‘จะกัน’ แบบไอ้สองพี่น้องข้างบ้านได้ ดังนั้นเสียงจากฝั่งป้ากลอยจึง
เงียบไปจนสองพี่น้องที่เกเรเลื่องชื่อหัวเราะกันลั่นซอย

“เม่ง...นี่กว่าจะเน่” ไอ้หมายตะโกนเสียงอ้อแอ้แล้วทรุดนั่งลงบน
แควหน้าบ้านตามเดิม

ไอ้มีที่นั่งตรงข้ามกับน้องจุกบู่หรื่นอกสูบพ่นควันปุย ยิ้มน้อยๆ
อวดฟันเหลืองเมื่อปอดได้เสพรสชาตินุ่มนวลที่ไม่เคยแม่แต่ฝันว่าชาตินี้
มันจะมีโอกาสได้สูบ

คนกำลังดวงขึ้นก็แบบนี้ ทำอะไรก็ราบรื่นไปหมด ไอ้มีฝันถึงบ้าน
หลังโตที่เขาคิดจะปลูกให้พ่อกับแม่อยู่ คิดถึงนาเขียวขจี นาที่วันมะรืนนี้เขา
จะไปไถออกมาจากไถ้เศรษฐีหน้าเลือดซึ่งซูดเลือดซูดเนื้อชาวบ้านแบบเขา

ไอ้มีกับไอ้หมายเกิดมาในครอบครัวที่ยากจน พ่อแม่มีลูกหลายคน
ทว่าลูกทุกคนล้วนแล้วแต่ไม่ได้ร่ำเรียน พ่อโตจนใช้แรงงานได้ พ่อกับแม่
ก็จะเกณฑ์เข้านา หัดให้ทำนาปลูกข้าวหลังสู้ฟ้าหน้าสู้ดินกันทุกคน

งานทำนาเป็นงานหนัก เหนื่อย แต่ได้ผลตอบแทนน้อย พี่ๆ ของพวกมัน
สองคนจึงเริ่มขยับขยายไปทำงานที่อื่น และไอ้มีกับไอ้หมายก็เอาตามแบบพี่
หางานที่เหนื่อยน้อยหน่อยได้ในจังหวัดทางภาคเหนือ ทว่าทำงานได้ไม่นาน

ก็ต้องออกเพราะไปมีเรื่องกับคนงานด้วยกันจนเกือบจะฆ่ากันตาย

สองพี่น้องระหกระเหินมาจนถึงเมืองกรุง และใช้ความหนุ่มแน่น มีพลังกำลังมากเป็นเครื่องมือทำกินมาจนถึงทุกวันนี้ โดยหวังและฝันว่าสักวันหนึ่งเถิด...สักวัน...มันจะร่ำรวย มั่งมีเงินทอง และอื่นๆ นอนๆ กินสมบัติที่หามาได้อย่างสุขสบาย

“พี่หมายจำ นี่จะลาบ นวลเอาไปปรุงมาให้ใหม่แล้ว รับรองถูกปาก พี่แน่นอนจ้ะ”

เสียงหวานของเนื้อนวลเมียวัยรุ่นของไอ้หมายปลุกไอ้มีให้ตื่นจากฝัน ดวงตากร้ามองสาววัยสิบหกที่อวบอืดไปทุกสัดส่วนตรงหน้า

“อีเนื้อนวล” คนนี้เป็นดาราราประจำชอย เร่ขายตัวมาตั้งแต่ยังไม่ครบสิบสองขวบดี เขาเองก็เคยใช้บริการนั่นี่มาแล้ว เรียกว่าก่อนนั้นเคยถูกบีบโต่กันจนเบื่อ ให้ฟรีก็ไม่อยากเอา แต่มาวันนี้เหตุใดก็ไม่รู้ เมื่อมองเรือนร่างของเมียน้องชายแล้วเขาเกิด...อยากขึ้นมา

เสียงกรีดร้องด้วยความหวาดกลัว ร่างขาวฟ่องที่บิดไปมาด้วยความเจ็บปวดยังคงติดอยู่ในความทรงจำ มันคือรสชาติแปลกใหม่ที่เร้าอารมณ์ดิบของไอ้มีให้ลุกโชน และไล่สายตาไปตามเรือนร่างโค้งเว้าที่อยู่ในชุดซึ่งเปิดมากกว่าปิดของเมียน้องชาย

ยิ่งเห็นมือของน้องชายบีบแรงที่หน้าอกหน้าใจของน้องสะใก่ออย่างมันเขี้ยวแล้ว ไอ้มีก็ต้องรีบยกแก้วเหล้าซึ่งวางอยู่ตรงหน้ามาดื่มดับอารมณ์

“อู๊ย พี่หมาย! อย่าสิจ๊ะ นี่มันหน้าบ้านนะ มาล้วงมาควักแบบนี้พี่ไม่อายุใครเขาริ๊ง” เนื้อนวลดึงมือของหมายออกจากอกอิม ค้อนควักเล็กน้อยพองามแบบสาวซึ่งเปี่ยมไปด้วยจริต

“ใครอยากมองก็มองไปสิ ไม่เห็นต้องไปอายมันเลย” ยิ่งห้ามก็เหมือนกับยิ่งยุ ไอ้หมายหัวเราะร่วนพร้อมลुบไล่ไปทั่วร่างเมียสาว จมูกปากมันระรอนไม่เลือกที่ ส่วนเนื้อนวลก็บิดหน้า ปิดป้องอย่างไม่เอาจริงเอาจังนั้ก เข้าตำราดินให้ปล้ำเสียวละมากกว่า

“อู๊ย! พอแล้วจะพอแล้ว พี่ไม่อายุใครแต่หนาวอายนะพี่ ถ้าจะต่อละก็...เดี๋ยวนวลไปปัดขูที่นอนเตรียมไว้ดีกว่า...นะจ๊ะ”

“จูนก็รีบเลยอีหนู...” ไอ้หมายกตปากลงแบบหุเมียรัก ก่อนพูดประโยคหยาบโลนยาวเพื่อยจนเนื่อ นวลหัวเราะคิกๆ พร้อมมองไปยังไอ้มีที่นั่งจ้องเธอตาเป็นมันอยู่ฝั่งตรงกันข้าม

“อ้อ พี่นะ ไม่หวนนวลบ้างเลยเธอเอง ถึงให้ทำอะไรบ้าง แบบนั้น”

จากกิริยาขม้อยขม้ายชายตามายังเขา ไอ้มีก็พอจะเดาได้ว่าไอ้น้องชายมันพูดอะไรกรอกหูเมียมัน แหม...เลียงมันมาไม่เสียข้าวสุกจริงๆ มันช่างเป็นน้องที่รู้ใจพี่อะไรอย่างนี้

ไอ้หมายล้วงมือลงไปใบนายมใบเก่าซึ่งวางอยู่ข้างตัวมัน หยิบหวีสีลังซ้างประดับพลอยสีระยิบระยับอันหนึ่งขึ้นมา

เพียงแรกเห็นเท่านั้นเนื่อ นวลก็เนื่อเต็น รีบคว้าหวีที่ผ้านำมาอดอยู่ตรงหน้าเอาไว้ ดวงตาเธอเป็นประกายเมื่อมองหวีอันเล็กเท่าฝ่ามือ หญิงสาวไม่เคยเห็นของดีของงามขนาดนี้ เธอไม่รู้หรือกว่านี่คือของจริงหรือของปลอม แต่ความสวย ความแพรวพราวของอัญมณี ก็ยังทำให้เธอฮุทานออกมาว่า “สวยจริงพี่ พี่หมายให้นวลหรือจ๊ะ”

“มันจะเป็นของนวล ถ้านวลตามใจพี่กับพี่มี”

เนื่อ นวลรีบกุมหวีเอาไว้มั่นราวกับกลัวว่าจะมีใครมาแย่ง เธอค้อนคนที่รับเธอเอาไว้เป็นเมีย และมองอดีตแขกที่ตอนนี้มีฐานะเป็นพี่ผัวไม่ต้องคิดนานเลยก่อนเธอจะพยักหน้าแล้วรีบเดินเร็วๆ จากแคร่ไม้ไผ่หน้าบ้านเข้าไปในห้องนอนที่ก่อนนี้เธอนอนอยู่กับผัวแค่สองคน แต่หลังจากนี้ต่อไป...คงต้องนอนกันสามคนแล้วสินะ

กระจกบานเล็กซึ่งแขวนเอาไว้ในห้องนอนฉายภาพสาวกร้านโลกที่ตอนนั้นสวมผ้าถุงสีเข้มอยู่เพียงชั้นเดียว เกมกามารมณห์หนักหน่วงซึ่งประกอบไปด้วยหนึ่งหญิงและสองชายเพิ่งจบลง หากเป็นหญิงปกติธรรมดา

ทั่วไป เธอผู้นั้นคงเหนื่อยและปวดร้าวแทบกลาน แต่สำหรับอดีตโสเภณี เด็กแบบเนียนวล เธอยังมีแรงลุกขึ้นมาจากฟูกเ็นอบาง และนำหวีลับที่เพิ่งได้รับมาเป็นรางวัลขึ้นมาดู

“สวยเหลือเกิน” สาววัยสิบหกพิมพ์มาพาลงลุบไปตามลายดอกไม้ซึ่งสลักเอาไว้บนหวีอันนั้น

เธอไม่รู้ว่ดอกไม้ั้นคือดอกอะไร แต่เกสรซึ่งเป็นอัญมณีหลากสีทำให้เธอหลงรักมันอย่างสุดจิตสุดใจ รัก...จนไม่ลังเลที่จะลับหวีลงบนเรือนผม แล้วมองตนเองในกระจกบานเล็ก

ศิระซึ่งมีผมกัตสีจนกลายเป็นสีทองกัม เงย หันซ้าย เพื่อเธอจะได้มองหวีลับนั้นให้ชัดขึ้น แต่กระจกเล็กเหลือเกิน จนเธอต้องหยิบกระจกออกมาจากที่แขวน เพื่อจะได้ส่องความงามของอัญมณีที่กำลังเปล่งประกายล่อแสงไฟในห้องได้ถนัดตายิ่งขึ้น

“สวย” เธอพิมพ์มา มองหวีบนเรือนผมอันนั้นไม่ว่างตา มือข้างหนึ่งยกกระจกส่อง มืออีกข้างยกขึ้นแตะหวี ก่อนจะขมวดคิ้วเมื่อเห็นอะไรบางอย่างติดอยู่ในเรือนผมของเธอ

นิ้วของเธอแหวกผมที่บังอะไรบางอย่าง นุ่มออกจนพอจะเห็นรูปร่างของมัน สิ่งที่ติดอยู่ในผมเธอใกล้กับหวีลับอันสวยมีขนาดไม่ใหญ่นัก และมีรูปร่างยาวรี มันคืออะไร กีบหรือโบผูกผมก็ไม่น่าใช่ เนื่อนวลอดย่นนิ้วไปแตะของสิ่งนั้นด้วยความสงสัยไม่ได้

มันนี่ม...หยุ่น และขึ้นนิดๆ สาวซึ่งไม่เคยได้รับการศึกษาขมวดคิ้วและยิงเพ่งมองของสิ่งนั้น มองนานเข้าเธอก็ได้ข้อสรุปว่า สิ่งนั้นคล้ายกับ... ‘ดวงตา’

ฉับพลันที่เธอคิดได้ ขนอ่อนๆ ทั่วทั้งตัวเธอก็ลุกตั้งชัน เนื่อนวลรู้ดีว่าเธอไม่ควรมองสิ่งแปลกปลอมนั้นอีกต่อไป แต่ดูเหมือนว่าจะมีอะไรบางอย่างทำให้เธอไม่อาจละสายตาไปจากมันได้

หัวใจเธอเต้นแรง ปากอ้าออกหมายจะเรียกสามีทั้งสองให้ตื่นขึ้นมา

ช่วย แต่ทันทีที่คิดจะทำเช่นนั้น ลูกตาดำซึ่งอยู่ขีดทางตาก็ค่อยๆ เลื่อนกลับมา มองเธอ มันคือตา...ดวงตาคอนจิงๆ!

ทันทีที่รู้แจ้ง แข็งขาหญิงสาวก็พลันอ่อน เสียงกระจกแตกคือสิ่งสุดท้ายที่เธอได้ยิน ก่อนสติสัมปชัญญะจะวูบหาย!

มือเล็กค่อยๆ เอื้อมไปเหยียบเศษกระจกที่แตกอยู่บนพื้นข้างกาย ก่อนกำเศษกระจกเอาไว้แน่นจนมุมแหลมคมของมันจิกเข้าอุ้งมือ เลือดสดๆ ไหลลงไปตามแขน

ดวงตาแข่งกร้าวผิดกับดวงตาของเนียนวลเป็นคนละคนจ้องไปยังบุรุษสองนายที่นอนเปลือยเปล่าอยู่บนฟูก ฟันขบเข้าหากันจนเกิดเสียงดังกรอกรอๆ เท้ายังเหยียบเศษแก้วตรงเข้าไปหาผาตกรซึ่งสังหารตนเองอย่างเลือดเย็น

เพราะสติของเจ้าของร่างวูบหาย เอ็งคำ...วิญญาณอาฆาตที่สิงสู่อยู่ในหัวสับของตนเองจึงเข้าสิงร่างของเนียนวลได้ และสิ่งเดียวที่จิตอาฆาตของเธอต้องการจะทำก็คือ...แก้แค้น!

ทันทีที่มุมแหลมของกระจกแทงเจาะเข้าไปในท้องของไอ้หมายคนเมาหลับไม่รู้เรื่องก็ร้องลั่นราวหมูถูกเขียด ปลุกให้พี่ชายที่เมาน้อยกว่าสะดุ้งขึ้นมาหนึ่ง

“เฮ้ย! มึงจะทำอะไร อีนวนล” ไอ้มีถามราวคนโง่เง่า ก่อนจะรู้คำตอບของเนียนวลก็เมื่อเธอกระชากกระจกในมือขึ้นแล้วจ้วงแทงเข้าไปที่ช่องท้องของไอ้หมายอีกหลายที เลือดสดๆ กระเซ็นไปทั่วฟูก เบือนตัวเนียนวลกับไอ้มีที่นั่งเบิ่งตากว้างคล้ายกำลังซ็อกอยู่ข้างร่างของน้องชายที่ตอนนี้...ไม่ไหวติงแล้ว

เอ็งคำในร่างเนียนวลหัวเราะเสียงแหลม เมื่อแก้แค้นคนที่ฆ่าเธอสำเร็จไปแล้วหนึ่งคน ดวงตากร้าวตวัดมองไอ้มีที่เพิ่งลนลานคลานไปยังตู้เสื้อผ้าพลาสติกเพื่อคุ้มหาอะไรบางอย่าง

เสียงหัวเราะเสียงบหายราวถูกลับสวิดซ์ ก่อนเสียงปั้งดังสนั่นจะดังขึ้นสองครั้งซ้อน

มือที่ถือปืนเอาไว้ของไอ้มีสันราวเจ้าเข้า เมื่อมันลั่นไกออกไปแล้ว โตนร่างของเนียนวลเต็มๆ ทั้งสองนัด นัดแรกถูกหน้าอก ส่วนนัดที่สองโดนดวงตาข้างซ้ายของเธอ กระสุนเจาะทะลุจนดวงตาซ้ายเธอหายไป เลือดสดๆ ไหลอาบซึกหน้าฝั่งซ้าย ทว่า...เนียนวลยังคงอย่าง ยืนขึ้นจากข้างพูกนอนได้ และ...และเธอยังหัวเราะเสียงแหลมที่ชวนให้ขนพองสยองเกล้า

เหนือกาฟไอ้มีแตกพละกๆ มันกระโดดตัวไปยังประตูห้อง แข็งขาอ่อนเสียงจนไม่มีแรงยืน

“มึงจะฆ่ากูอีกหรือไอ้มี มึงจะฆ่ากูหรือ” เสียงเหยียดเกรี้ยวที่มีเค้าเสียงเนียนวลดังขึ้น ก่อนร่างที่ยืนอยู่ข้างศพของไอ้หมาจะทำในสิ่งที่ไอ้มีไม่คาดคิดว่าชาตินี้มันจะได้เห็น

เนียนวลยกกระบอกที่กำเอาไว้ขึ้นเคียนคอตัวเอง เคียนซ้าๆ หลายครั้งเลือดพุ่งกระฉูดมาทางไอ้มีที่ร้องโวยวายราวคนบ้า

ไอ้มีรวบรวมสติ รวบรวมกำลังเป็นครั้งสุดท้ายกระเเลือกกระสนไปที่ประตู ทันทันที่มือมันคว้าลูกบิดประตูได้ ก็มีเสียงดังตบคล้ายของบางอย่างถูกขว้างมาชนประตู

มันเป็นสัญญาณมากกว่าความอยากดู ไอ้มีจึงหันไปมองตามเสียงและเห็น...หัว!

“อึก” มันร้องลั่นเมื่อรู้แน่แท้ใจแล้วว่าสิ่งที่ถูกโยนมากระแทกประตูคือหัวของเนียนวล และหัวนั้นก็ยิ่งเปล่งเสียงหัวเราะได้...พูดได้

“มึงจะไปไหนไอ้มี มาเอากูอีกสิ มาสนุกกับกูอีก มาสิ มา...”

ร่างที่ลั่นราวเจ้าเข้าเปิดประตูและแผ่นแนบไม่เหลียวหลัง ไอ้มีวิ่งเตลิดออกจากบ้านไปทั้งที่ตัวเปลือยเปล่า ไม่มีผ้าผ่อนติดตัวเลยสักชิ้น และเพราะมันวิ่งไปตะโกนไปว่า “ช่วยด้วย ผีหลอก ช่วยด้วย!” เหล่าชาวบ้านใกล้เรือนเคียงที่เพิ่งจะเข้านอนจึงมุดออกจากมุ้งมาดูซึ่งเปลือยเป็นทิวแถว

๑

“คุณผู้ชมคงยังจำข่าวสะเทือนขวัญข่าวนี้ได้แน่คะ เมื่อสองปีก่อน ตำรวจพบศพสองศพในชุมชนแออัดแห่งหนึ่ง ศพแรกเป็นชายนอนอยู่บนฟูก มีแผลถูกกระหน่ำแทงหลายสิบแผล ส่วนศพที่สองเป็นหญิง ถูกยิงและตัดศีรษะอย่างสยดสยอง ขณะนี้ทางเจ้าหน้าที่ตำรวจจับคนร้ายได้แล้วคะ

“นายมี อดีตคนงานก่อสร้างเป็นพี่ชายของผู้ตาย เมื่อสังหารน้องชาย และภรรยาน้องแล้วก็หนีไปจากที่เกิดเหตุ ทางเจ้าหน้าที่เฝ้าติดตามหามานานหลายปี จนในที่สุดเมื่อวานนี้เองก็จับได้ในป่าข้างทางแถวจังหวัดลพบุรี สภาพผอมโซ พุดจาไม่ได้ศัพท์...”

ภาพข่าวการจับตัวฆาตกรสุดสยองขวัญถูกปิดลง เมื่อแขกซึ่งเหมาทั้งร้านเอาไว้จัดงานฉลองเรียนจบกลุ่มแรกตบเท้าเดินเข้ามาภายในร้าน

บัณฑิตจบใหม่แต่ละคนหน้าตาสดใส สีหน้ายิ้มแย้ม เสียงพูดคุยหัวเราะให้กัน สร้างชีวิตชีวาให้แก่คาเฟ่เล็กๆ ใกล้สถานศึกษาซึ่งบรรดาบัณฑิตจบใหม่เหล่านี้ใช้เป็นที่พักปะสังสรรค์กันอยู่เสมอตั้งแต่สมัยยังเรียนปีหนึ่ง จนกระทั่งวันเรียนจบก็ยังมาใช้บริการคาเฟ่ลงอ้วนเป็นสถานที่

เลี้ยงอ่าลกัน

คาเฟลูงอ้วนเป็นร้านอาหารซึ่งอยู่ในตึกแถวสองคูหา ห่างออกมาจากมหาวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่งประมาณสองป้ายรถเมล์ เพราะการเดินทางสะดวก และลูงอ้วนเองก็เป็นศิษย์เก่าของมหาวิทยาลัย รุ่นหนึ่งๆ หลานๆ จึงมักจะแวะเวียนมาใช้บริการอยู่เป็นประจำ

เห็นลูกค้าตนเองเรียนจบไปอีกรุ่นแล้ว ลูงอ้วนเจ้าของร้านวัยสี่สิบปลายๆ ก็รู้สึกว่ามันเองแก่มากขึ้นทุกที ชายรูปร่างท้วมสวมเสื้อเดินอ้อมเคาน์เตอร์ชงเครื่องดื่มไปต้อนรับเด็กๆ ถึงทีโตะอย่างคุ้นเคย

“คาเฟลูงอ้วนยินดีต้อนรับน้องๆ ทุกคนจ้า เนื่องจากวันนี้เป็นวันฉลองจบการศึกษา ลูงอ้วนขอแสดงความยินดีกับน้องๆ ด้วยพันธ์สูตรพิเศษ”

กลุ่มบัณฑิตซึ่งมีจำนวนลิบกว่าคนปรบมือ กู๋ร้องแสดงความดีใจจนเสียงดังลั่นร้าน

“ทุกคนดีใจกันหมด ยกเว้นยายนิต เพราะแม่เด็กกอนามัยนี้ดื่มแอลกอฮอล์ไม่เป็น”

กุลนิษฐ์ค้อนเมธาวิเพื่อนสนิทที่ซอปล้อเธอเป็นว่าเด็กดี เด็กกอนามัยอยู่เรื่อย แต่แม่จะค้อนคล้ายกับไม่ยอมรับฉายาที่เพื่อนตั้งให้ ทว่าภายในใจของหญิงสาวกลับยอมรับแต่โดยดีว่าเธอนั้นไม่เหมือนเพื่อนคนอื่นๆ

ความที่เป็นลูกสาวคนเล็กของบ้าน และแม่เคยแถมมาถึงสองครั้งสองคราก่อนที่จะให้กำเนิดเธอ หญิงสาวจึงได้รับการประคบประหงมมาตั้งแต่อยู่ในท้อง และเมื่อคลอด ความน่ารักน่าเอ็นดูตั้งแต่ยังเด็กก็ทำให้พ่อ แม่ และพี่ชาย ช่วยกันทะนุถนอมเธอจนไม่ต่างอะไรกับไข่มุกในหิน

ตอนเริ่มย่างเข้าสู่วัยรุ่น หญิงสาวไม่เคยได้ไปไหนมาไหนตามลำพังเลย เนื่องจากพ่อกับแม่เป็นห่วง หากจะไปไหนพี่ชายก็จะตามติดคล้ายเงาตามตัวจนเพื่อนๆ หากไม่เบื่อหน่ายก็คุ่นชิน พอพี่ชายไปเรียนโรงเรียนเตรียมทหาร แม่ก็หาเด็กกรี๊ดใช้มาคอยตามเธอทำให้เพื่อนๆ พากันเรียกขาน

เธอบอกว่า ‘คุณหนูนิต’ จนติดปาก

เมื่อก้าวเข้ามาเรียนในมหาวิทยาลัยเอกชนที่กรุงเทพฯ เธอก็มาอยู่ในบ้านที่พ่อกับแม่ซื้อเอาไว้ให้ โดยมีพี่ชายซึ่งตอนนั้นเรียนจบโรงเรียนนายร้อยตำรวจและได้ทำงานอยู่ในสถานีตำรวจใกล้บ้านตามมาคุม และแม่ยังไม่ลืมพวงสายหยุดซึ่งเป็นแม่บ้าน กับแสงดาวหลานสาวของคุณแม่บ้านให้ติดสอยห้อยตามเธอมากรุงเทพฯ ด้วยเนื่องจากความเป็นห่วง

กุลนิษฐ์ถูกล้อว่าเป็นคุณหนูตั้งแต่สัปดาห์แรกของการเข้าเรียน เนื่องจากเธอมีแสงดาวคอยตามเป็นเงา

คุณนิตขับรถ แสงดาวนั่ง คุณนิตลงจากรถ แสงดาวถือของให้ คุณนิตขึ้นเรียน แสงดาวนั่งรออยู่ด้านล่าง คุณนิตจะกินข้าว แสงดาวต่อคิวซื้อให้

เกิดมาเพื่อนๆ ต่างไม่เคยเจอคุณหนูแบบเต็มร้อยขนาดนี้มาก่อน จึงล้อเลียนเธอยกใหญ่ ทว่ากุลนิษฐ์ไม่เคยถือสา ไม่เคยรำคาญ ทั้งคำล้อจากเพื่อนๆ และคำประชดประชันจากคนที่ไม่มีใครชอบเธอ

สำหรับเธอ การที่ต้องพาแสงดาวไปไหนมาไหนด้วยไม่ได้สร้างความรำคาญให้เธอเลย ตรงข้ามเธอกลับรู้สึกอุ่นใจเสียอีกที่ไม่ต้องโดดเดี่ยวอยู่คนเดียว โลกนี้มันน่ากลัวแค่ไหน พี่ชายซึ่งเป็นตำรวจคอยพูดกรอกหูเธออยู่ตลอดเวลา กุลนิษฐ์จึงเป็นหญิงสาวที่ออกจะขยาตโลกนิดๆ กลับการไปในสถานที่ที่ไม่เคยไปอยู่บ่อยๆ

สรุปแล้ว...เธอก็เป็นคุณหนูจริงอย่างที่เพื่อนๆ ว่าไว้ นั่นแหละ

“ล้อกันจริง” ชินาธิปซึ่งในช่วงปีสุดท้ายของการเรียนมหาวิทยาลัยได้กลายเป็นนางตามตัวแฟนสาวแทนคนรับใช้เตียงแทน ก่อนหันไปยิ้มหวานให้กุลนิษฐ์จนสาวโสดทุกคนบนโต๊ะตาแทบลุกเป็นไฟด้วยความอิจฉาคูรักคู่อ้วนคู่นี้ “วันนี้คิดจะลองดื่มก็ได้ละ หน่องเขาอนุญาตพี่มาแล้ว แต่ต้องไม่เกินสามแก้วนะ”

กุลนิษฐ์หัวเราะเบาๆ ให้แฟนหนุ่มที่เธอเพิ่งกล้าเรียกเขาว่าเป็นแฟนเต็มตัวก็เมื่อปีที่แล้วนี้เอง

ชินาธิปกับเธอเรียกได้ว่าเห็นกันมาตั้งแต่เด็ก เรียนโรงเรียนเดียวกัน มาตลอด พ่อแม่ก็รู้จักกันดี ดังนั้นจึงไม่แปลกที่ความใกล้ชิดตั้งแต่เด็ก จะพัฒนาจนกลายเป็น...ความรัก

รอยยิ้มของกุลนิษฐ์จึงจืดจางลงไปเมื่อสำรวจลึกถึงจิตใจตนเอง... เธอรักชินาธิปหรือ

หลังพระอาทิตย์ลับขอบฟ้าไป บรรยากาศภายในคาเฟ่เล็กๆ แห่งนั้นก็เริ่มคึกคักขึ้น เสียงพูดคุย เสียงร้องคาราโอเกะที่เพราะบ้างไม่เพราะบ้าง ดังสลับกันไป เสียงกริ่งๆ ของแก้วพ่นชงกันดังไม่ขาด ทว่าเสียงแห่งความวุ่นวายเหล่านั้นค่อยๆ เบาลงไป เมื่อชินาธิปดึงแฟนสาวให้แยกตัว ออกมายังสวนด้านนอก

ภายในสวนเล็กๆ ข้างร้านมีโต๊ะเล็กๆ ให้แขกได้นั่งกินบรรยากาศกัน แต่เป็นเพราะวันนี้อากาศค่อนข้างอบอ้าว แยกซึ่งเป็นหนุ่มสาวสมัยใหม่รักสบายจึงเลือกที่จะนั่งอยู่แต่ภายในตัวร้าน ไม่คิดจะออกมาด้านนอกกันเลย

กุลนิษฐ์รู้สึกอึดอัดเล็กน้อยเหมือนทุกครั้งที่ต้องอยู่ตามลำพังกับแฟนหนุ่ม ความอึดอัดนี้เธอคิดว่ามันคงเกิดขึ้นเพราะความไม่คุ้นเคย ผิดกับความเขินอายของหญิงสาวที่ไม่เคยชิดใกล้กับชายหนุ่มคนใดมาก่อน ดังนั้นเธอจึงทน...ฝืนทน เมื่อชินกับชินาธิปแล้ว วันหนึ่ง...ความรู้สึกแบบนี้คงจางหายไปเอง

แต่ที่มันก็หนึ่งปีเต็มๆ แล้วนะที่เธอพยายามอดทน ยิ่งทนก็ยิ่งรู้สึกแย่ เพราะอะไรกันนะเธอจึงไม่ยอมคุ้นเคยกับเขา หรือสัมผัสในเชิงชู้สาวของเขาลักที่

ชินาธิปเลื่อนเก้าอี้ให้แฟนสาวนั่งอย่างสุภาพ และมองคนที่เขาพาไป ไหนมาไหนเพื่อนหรือคนรู้จักก็จะมองเขาอย่างริษยาด้วยความภูมิใจ

กุลนิษฐ์ไม่ใช่ผู้หญิงสวยระดับนางงามหรือดารา แต่เธอเป็นผู้หญิงหน้าตาธรรมดาจัด ปากนิด จมูกหน่อย น่ารักน่าเอ็นดูราวกับตุ๊กตา อีกทั้งเธอ

ยังมีรูปร่างตรงตามแบบที่ชายไทยกำลังนิยม ตัวเล็ก ผิวขาว ผอมยาวสสวย เอลเล็ก ออกโต แถมพกด้วยการมีกิริยามารยาทแช่มช้อย ฐานะทางบ้านก็ดีเลิศ การศึกษาก็เชิดชูวงศ์ตระกูลได้ไม่อายใคร ผู้หญิงแบบนี้เชื่อว่าหากันได้ง่ายๆ ดังนั้นทั้งพ่อและแม่ของเขาจึงผลักดันให้เขาจับกุลินิษฐ์เป็นแฟน

ที่แรกเขาก็ไม่คิดอะไรมาก ทุกอย่างระหว่างเขากับเธอก็เหมาะสมเจาะลงตัวดี แต่พอเรื่องเดินมาถึงตรงนี้ เขาเริ่มหวัง เริ่มกังวลว่าอาจจะมีผู้ชายคนอื่นมาแย่งชิงเธอไป เพราะเกิดกังวลขึ้นมาอย่างนี้เอง ชายหนุ่มจึงวางแผนที่จะรวบรัดให้แม่สาวสมบูรณ์แบบคนนี้ตกลงปลงใจกับเขาเสียที

ชินาธิปทรุดตัวลงคุกเข่า เขาเอื้อมมือไปจับมือหนุ่มนิ่มทั้งสองของเธอเอาไว้ มองวงหน้าที่เริ่มก้มต่ำลงอย่างเขินอาย

“นิตก็รู้ใช่ไหมว่าพี่รอ นิตมาตั้งหลายปีแล้ว” เขาเริ่มต้นเรื่องราวที่ตระเตรียมมาแบบเข้าเป้า ไม่อยากให้เสียเวลาอีกต่อไป “ตอนนั้นนิตเรียนจบแล้ว คงถึงเวลาของเราสักที”

หัวใจหญิงสาวเต้นแรงขึ้น มือไม้เย็นเฉียบด้วยรู้ดีว่าชินาธิปกำลังจะเอ่ยอะไรออกมา นี่เป็นความฝันของหญิงสาวทุกคนมิใช่หรือ ได้แต่งงานกับชายที่ตนรัก ทว่า...นอกเหนือจากความตื่นกลัวแล้ว หัวใจเธอกลับไม่มีความรู้สึกอื่นใดอีกเลย

“แต่งงานกับพี่นะ”

อากาศซึ่งร้อนอบอ้าว พันซ์ที่จับไปสองสามจับทำให้พวงแก้มกุลินิษฐ์แดงระเรื่อ และการที่เธอก้มหน้าลง ซ่อนแวตาวางเปล่าๆ ของตนเองเอาไว้ ยิ่งหลอกให้คนมองคิดว่าเธอกำลังเขินอาย

“เรื่องใหญ่ขนาดนี้...นิตคงรับปากพี่แมนทันทีไม่ได้หรอกค่ะ นิตต้องขอปรึกษากับทางบ้านก่อน”

แฟนสาวของเขาไม่เคยตัดสินใจอะไรเองได้ เรื่องนี้ชินาธิปทราบดีอยู่แล้ว กุลินิษฐ์เป็นคนน่ารัก หัวอ่อน เป็นข้างเท้าหลังที่สมบูรณ์แบบ เพราะ

เธอเป็นแบบนี้เองเขาจึงชอบเธอ...ผู้หญิงแค่นี้ก็พอ ไม่ต้องมีสมองให้มากนักหรอก มันจะยากแก่การควบคุม

ชินาธิปยิ้ม ยกมือที่กุมไว้ขึ้นมาจุ่มพิตแรงๆ จนได้ยินเสียงอุทานของสาวไร่เตียงสา เขารู้สึกว่าหลังมือที่เขาเพิ่งฝากจุ่มพิตเอาไว้ในกระตักคล้ายอยากจะตั้งออก แต่เขายังตั้งต้น รั้งไว้ ไม่ยินยอม

“พี่...พี่แมนคะ...”

สาวน้อยของเขาดูตื่นตกใจไม่น้อยเมื่อเห็นกิริยาเอาแต่ใจของเขา ทว่าชินาธิปปลอบเธอด้วยรอยยิ้มกว้าง และเสียงหัวเราะแผ่วเบา

“พี่ไม่เอาเปรียบนิตมากไปกว่านี้หรอกจ้ะ พี่ไม่ใช่คนแบบนี้หนัดก็หน้าจะรู้ แต่ที่พี่ทำลงไปก็เพราะพี่อยากจะทำให้นิตรู้ด้วยการกระทำว่า พี่รักนิต รักนิตจริงๆ นะ รักจนจะคลั่งตายอยู่แล้ว” พุดจบเขาก็ปล่อยมือทั้งสองข้างของเธอวางลงบนตัก เพื่อจะได้ล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าสีเสื้อแจ็กเกตซึ่งสวมทับเสื้อเชิ้ตแขนสั้นเอาไว้

กล่องกำมะหยี่สีน้ำเงินเข้มกล่องนั้นใหญ่เกินกว่าที่จะใส่แหวนเอาไว้ พอเห็นดังนั้นกุลนิษฐ์ก็ลอบถอนหายใจออกมาอย่างโล่งอก

“พี่รู้อยู่แล้วว่านิตจะต้องตอบแบบนี้ วันนี้ของขวัญวันเรียนจบที่พี่จะให้นิตจริงไม่ใช่แหวนหมั้น แต่เป็น...” มือใหญ่เปิดกล่องกำมะหยี่ออกเผยให้เห็นหีบสีขาวยาวซึ่งตัวหีบวาดเส้นสีแดงเกี่ยวพันซ้อนกันเป็นรูปดอกไม้ที่เกสรของดอกไม้แต่ละดอกประดับด้วยอัญมณีหลากสี ดงงามเป็นที่สุด

ความจริงแล้วเครื่องประดับเล็กๆ น้อยๆ กระจุ้มกระจิม หรือแบบใหญ่ๆ อย่างกระเป๋าสองแบรินดัดตั้ง ชินาธิปก็เคยซื้อมากำหนดราคาของบางชิ้นคงจะมีมูลค่ามากกว่าหีบสีอันนี้เสียอีก ทว่า...ไม่รู้ทำไมกุลนิษฐ์จึงรู้สึกถูกตาต้องใจหีบอันนี้มากกว่าข้าวของมีมูลค่าที่เคยได้รับมา

“บอกตรงๆ ว่าพี่ไม่รู้จะหาอะไรมาให้นิตดี ต่างหู กำไล เสื้อผ้า พี่ก็เคยซื้อให้แล้ว พอติแม่พี่ไปได้หีบอันนี้มา เห็นบอกว่าทำมาจากงาช้างแท้ๆ เกสรของดอกไม้เป็นพลอยน้ำดี ลายก็แกะสลักจนละเอียด บ่งบอกว่า

ใช้ช่างมีฝีมือทำ แกมยังแปลกตรงที่วาดสีแดงลงไปทีกลีบดอกไม้แบบนี้ก็
 ที่เห็นแล้วสวยดี และคงเป็นเครื่องประดับที่นิคใส่ติดตัวไปไหนต่อไหนได้
 ทุกวัน พี่เลยขอแม่เอามาให้นิค นิคคงไม่ดูถูกที่มันไม่ใช่ของแพงใช่ไหม”

กุลนิษฐ์ยิ้มอ่อนหวานพร้อมยื่นมือไปจับหวีขนาดไม่ใหญ่กว่าฝ่ามือ
 ขึ้นมาพินิจดู

เป็นหวีลับที่แปลกและสวยจริงดังที่ซินาธิปพูดเอาไว้ทุกอย่าง สมัยนี้
 คงไม่มีใครใช้หวีลับกันมากนัก มันจึงมีค่าที่แปลกไม่เหมือนใครมากกว่า
 จะเป็นของราคาสูงค่า

ดวงตากลมราวตากวางซ้อนมองแฟนหนุ่มอย่างอ่อนหวานก่อนตอบ
 “นิคไม่ได้สนใจของที่มีมูลค่าของมันหรอกค่ะ เครื่องประดับแพงๆ พี่แมน
 ก็ให้นิคมาหลายชิ้นแล้ว นิคออกจะเกรงใจเสียอีกที่พี่แมนชอบซื้ออะไร
 แพงๆ มาให้” เธอยิ้มกว้าง ก่อนเลื่อนหวีลับอันนั้นขึ้นมาแนบหัวใจ “แต่
 สำหรับของขวัญชิ้นนี้ นิคชอบค่ะ ไม่ได้ชอบที่มันแพงหรือมันสวย แต่ชอบ
 เพราะพี่แมนให้นิค”

พอเห็นรอยยิ้มแสนบริสุทธิ์และใสซื่อของแฟนสาว ซินาธิปก็เกือบ
 จะอดใจเอาไว้ไม่อยู่

กุลนิษฐ์น่ารัก อ่อนหวาน หากจะเปรียบเธอคงเป็นดอกไม้ดอก
 เล็กๆ สีขาวบริสุทธิ์ ทว่ายามลมพัดกลีบดอกไม้ปลิวไหว ดอกไม้ที่ดูน่ารัก
 ดอกนั้นจะส่งกลิ่นหอมหวานและเฝ้าวนใจออกมาโดยไม่รู้ตัว

เธอคงไม่รู้สินะว่าเวลาที่เธอมองและยิ้มให้เขาแบบนี้ หลายครั้งหลาย
 คราที่เขาเกือบจะอดใจไม่ไหว อยากกอดเธอลงกับพื้นและครอบครองเธอ
 เสีย ดีที่ว่าเขากับเธอไม่เคยอยู่ด้วยกันตามลำพังนานๆ ชายหนุ่มจึงทำ
 อย่างที่ใจมุ่งหวังไม่ได้เสียที

แต่อีกไม่นานหรอก ดอกไม้ดอกนี้จะต้องเป็นกรรมสิทธิ์ของเขาแต่
 เพียงผู้เดียว!

สี่ทุ่มนิดๆ เท่านั้นซินาชิปก็ขับรถของเขาพาแฟนสาวมาส่งถึงหน้าบ้าน
ไปพักอยู่ในบ้านเดี่ยวขนาดหกสิบตารางวาของหมู่บ้านที่มีระบบรักษา
ความปลอดภัยดีเยี่ยมยังคงสว่างไสว บ่งบอกว่าคนในบ้านคงกำลังรอคอย
การกลับมาของกุลนิษฐ์อย่างใจจดใจจ่อ

“พี่แมนจะลงไปไหมคะ”

ชายหนุ่มที่วันนี้ตี้มเข้าไปพอสสมควรมันใจว่าตอนนี้ก็ถึงแอลกอฮอล์
คงติดตัวเขาจนไม่อาจปกปิดได้แล้วส่ายหน้า “อย่าดีกว่าจ๊ะ ดึกแล้ว พี่
ไม่รบกวนดีกว่า”

ความเป็นสุภาพบุรุษของแฟนหนุ่มสร้างรอยยิ้มหวานๆ ขึ้นบน
ใบหน้ากุลนิษฐ์ได้อีกครา ก่อนเธอจะไหว้ลาเขาและก้าวลงจากรถยนต์
สีดำคันนั้น

หญิงสาวดกครึ่งเรียกคนในบ้าน ไม่ถึงอืดใจประตูกระจกหน้าบ้าน
ก็เปิดออก และเป็นแสงดาวนั่นเองที่โผล่หน้ากลมแป้นออกมาต้อนรับ
นายสาว

เมื่อคนในบ้านออกมาต้อนรับเธอแล้ว กุลนิษฐ์ก็หันไปโบกมือให้คนในรถ
และยืนส่งอยู่หน้าบ้านตนเองจนกระทั่งรถสี่ล้อลับหายไปจากสายตา

ทันทีที่ก้าวเข้าไปในห้องรับแขก กุลนิษฐ์ก็อมยิ้มเมื่อเห็นพี่ชายนั่ง
หลับกอดอยู่บนโซฟา เธอรู้ว่าเพราะเหตุใดคนที่งานรัดตัวจนเกือบหาเวลา
นอนไม่ได้แบบเขาถึงได้มาหลับนอนอยู่ตรงนี้ หญิงสาวหันไปมองแสงดาว
ที่เพ็ງปิดบ้านเรียบร้อยและเดินเข้ามาหา

“ไปนอนได้แล้วละดาว ปิดบ้านเรียบร้อยแล้วใช้ไหม”

“ค่ะคุณนิต” แสงดาวสาววัยสิบแปดซึ่งกลมไปทั้งตัวรับคำ ก่อนยื่น
มือไปหมายจะรับกระเป๋าจากนายสาว ทว่ากุลนิษฐ์ส่ายหน้า บ่งบอกว่าจะ
นำกระเป๋าขึ้นไปเก็บเอง แสงดาวจึงโค้งตัวนิดๆ แล้วเดินผ่านนายสาวเข้าไป
ยังห้องนอนซึ่งอยู่ติดกับห้องครัว

แม่นายบ้านนี้จะได้เจ้ายศเจ้าอย่าง แต่แสงดาวก็ถูกป่าซึ่งรับใช้คนบ้านนี้มานานอบรอมอย่างเข้มงวดว่า ถึงนายจะใจดี เรียกตนเองว่าพี่ก็อย่าได้เผยอเรียกนายว่าพี่ไปด้วย แม้อาหารที่กินจะมาจากหม้อเดียวกัน แต่จะกินก่อนนายไม่ได้ แม่จะมีห้องนอนอยู่ที่ชั้นล่างของบ้านติดกับห้องครัว แต่จะนอนก่อนนายไม่ได้ และแม่นายจะยืมหัวให้ แต่ก็อย่าได้คิดเล่นหัวนาย

หากแสงดาวล้านี้ก็อยู่เสมว่าตนเป็นใคร มีหน้าที่อะไร เธอก็จะได้อยู่สุขสบายที่นี่ ไม่ต้องกลับไปทำนาเลี้ยงควายที่บ้าน แสงดาวจะสบายเหมือนป่าที่ทำงานอยู่ในบ้านนี้มาแล้วไม่ต่ำกว่ายี่สิบปี

แสงดาวอาจเรียนมาน้อยแต่เธอก็มีสมอง หลังจากมาทำงานอยู่ในบ้านนี้สี่ปีเต็ม เธอก็รู้จักและรู้ใจนายทั้งสองทุกอย่าง เรียกว่ามองตาก็รู้ใจ ดังนั้นเธอก็เดินเข้าห้องนอนของตนไปแบบเสียบๆ ตามคำสั่ง

พอคนรับใช้เดินเข้าห้องไปเรียบร้อยแล้ว กุลนิษฐก็ยื่นมือไปแตะไหล่พี่ชายซึ่งนอนคอพับค่อออยู่บนโซฟา “พี่หน่องคะ”

เมื่อถูกเรียก เหมวต์ก็ลืมตาขึ้นแทบจะในทันที ชายหนุ่มรีบขยับร่างให้นั่งสบายขึ้นพร้อมทักน้องสาว “อ้าว...กลับมาแล้วหรอ นีมันก็โหมงก็ยามแล้ว”

เขาหยีตาเพื่อมองนาฬิกาบนผนัง แม้อายุเขาจะสั้นเล็กน้อย ทว่ายังคงมองเห็นเข็มนาฬิกาได้ชัดเจน รอยยิ้มปรากฏขึ้นบนใบหน้าก่อนเขาจะเอ่ยชมเพื่อนชายของน้องสาว “แมนนี่ใช้ได้นะ บอกว่าจะมาส่งนิดไม่เกินห้าทุ่ม ก็ไม่เกินจริงๆ”

กุลนิษฐ์ยิ้มให้พี่ชายซึ่งดำรงตนคล้ายกับพ่อคนที่สองของเธอมากกว่าจะเป็นพี่ ทั้งที่อายุของเธอกับเขาห่างกันเพียงแค่สามปีเท่านั้น หญิงสาววางกระเป๋าสะพายลงบนโต๊ะกาแฟตรงหน้า ก่อนนั่งลงข้างกายพี่ ใบหน้าเธอมีรอยยิ้มประดับเมื่อบอกเรื่องสำคัญให้พี่ชายทราบ

“พี่แมนเขาขอนิดแต่งงาน”

“ฮะ” เหม่วตู้ลึ่กที่ตื่นเต็มทีก็ตอนนั้น เขาหันไปมองน้องสาว “อะไร จะรีบปานนี้ พอสอบเสร็จก็ขอละเลยอะ แม่นี่ใจร้อนจริง ว่าแต่หนีตอไปว่า ยังไงล่ะ”

“จะให้หนีตอไปยังไงล่ะคะ ก็แค่บอกให้เขาไปคุยกับพ่อแม่เองเท่านั้น” เหม่วตมมองน้องสาวอยู่ตลอด ใบหน้าเธออาจมีรอยยิ้ม แต่เขามองไม่เห็นความเอียงอายในแววตา หรือแม้กระทั่งความยินดีปรีดาเขาก็ไม่เห็น ในฐานะพี่ชาย เหม่วตเฝ้ามองความรักของน้องสาวอย่างใกล้ชิด จนบางครั้งก็ถึงขั้นจุ่นจ้านเสียด้วยซ้ำ แต่ทุกอย่างที่ทำลงไปก็เพราะรัก และเป็นห่วงน้อง และเพราะติดตามความรักครั้งนี้แบบใกล้ชิด เหม่วต จึงจับได้ว่าคนคู่นี้...ดูเหมือนจะไม่มีประกายแห่งรักปรากฏบึ้งบึ้งเหมือน คนรักกันคู่อื่นๆ เลย

สัญชาตญาณของตำรวจสายสืบสวนบอกว่าความรักของคนคู่นี้ต้องมีสิ่งผิดปกติแน่ แต่จะเป็นอะไรนั้น...เหม่วตยังไม่แน่ใจ

ชินาธิปเอาอกเอาใจน้องเขาดีอยู่หรือก มารับมาส่ง พาไปกินข้าว ช่างนอก แต่ก็ไม่มีอะไรเกินเลยให้จับได้เลย ในฐานะผู้ชาย บอกตรงๆ ว่า ถ้าได้อยู่กับผู้หญิงที่รัก มันอดใจไม่ได้หรอก!

ส่วนน้องสาวเขาก็ทำตัวอยู่ในกรอบเฉี ซึ่งถ้าน้องรักชินาธิปบ้างก็น่าจะมีอาการกระซิกกระซี้ ออกอ่อนโยนแบบที่ผู้หญิงส่วนใหญ่ทำกับแฟนบ้างสิ แต่เน่แม่เขาจะเคยเกลี้ยให้โอกาสแล้วแอบสอดแนมอยู่ห่างๆ คู่นี้ก็ยังเฉยสนิท...มันยังงัยกันนะ!

“นิตรักแมนรีเปล่า”

“รักลึคะ” น้องสาวเขาตอบทันที ไม่มีความขวยเขินอีกแล้ว ราวกับเมื่อครู่เขาเพิ่งถามเธอว่า...หิวหรือเปล่า

ปล่อยไปแบบนี้จะดีหรือ หากคนสองคนไม่ได้แต่งงานกันด้วยความรัก จะประคับประคองชีวิตคู่ให้รอดได้หรือ และถ้าไม่ได้รักกัน น้องเขาจะแต่งงานกับคนที่ไม่ได้รักทำไม เอ๊ะ...หรือว่ารัก แต่เป็นความรักแบบ...

รักนะแต่ไม่แสดงออก เหมือนที่คิดที่จะวิเคราะห์ไม่ได้

“เรื่องแต่งงานมันไม่ใช่เรื่องล้อเล่นนะ นิดต้องคิดให้ดีๆ ตัดสินใจด้วยตนเอง เห็นแก่ตัวเข้าไว้อย่าเห็นแก่ใครอื่น”

กุลนิษฐ์หัวเราะเมื่อได้ยินคำสอนของพี่ชาย “พี่หนองนะตลก มีแต่คนสอนให้หนีเสียสละ ให้ก่อนถึงจะได้รับ แต่นี่พี่หนองสอนให้หนีเห็นแก่ตัว แปลกไปรีเปล่าคะ”

“ไม่แปลกหรอก” เหมือนที่สายหน้าพร้อมอธิบายต่อ “เพราะการแต่งงานมันเป็นเรื่องของคนสองคน ไม่ใช่เรื่องของบุคคลที่สามสี่หรือห้า ไม่ใช่เรื่องของพ่อแม่ หรือแม่กระทั่งพี่ ถ้าหนีแต่ไปแล้วไม่มีความสุข แน่ละ...พ่อแม่หรือพี่ก็ไม่มีความสุขไปด้วย แต่ความทุกข์ของพวกเราที่เห็นหนีไม่มีความสุข ไม่อาจเทียบได้กับการที่หนีต้องทนอยู่ในนรกที่หนีเลือกเองเลย”

๒

สีหน้ายิ้มๆ ของหญิงสาวค่อยๆ จางหายไป เรื่องนี้เธอก็เคยคิด เคยกลัว แต่เพราะมองโลกในแง่ดีมาตลอด และแฟนหนุ่มก็แสนดี ความคิด ในด้านร้ายจึงมักจะถูกบดทิ้งไปในที่สุด แต่วันนี้ คืนนี้ ดูเหมือนเธอจะ สะบัดมันออกไปไม่ได้ ความกลัว ความไม่แน่ใจเกาะกุมจิตใจเธอจนมัน ฉายออกมาให้เห็นทางแววตา

เห็นแล้วเหม่วตก็รู้สึกดีใจ รีบตบขาน้องแรงๆ “ถามจริงๆ นิดยังไม่แน่ใจใช่ไหม”

กุลนิษฐ์ใช้เวลาคิดนาน...นานมากกว่าจะยอมพยักหน้านิดๆ นิดเดียว เท่านั้น ก่อนพึมพำออกมาว่า “นิดก็ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไม ทั้งๆ ที่พี่แมน ก็ดี ดีมาก แต่ทำไม...”

น้องสาวไม่ยอมพูดจนจบประโยค เธอหยุดระบายความในใจออกมา ดื้อๆ ทำให้คนเป็นที่ค้างด้วยความอยากรู้ น้องเขาก็เป็นเสียแบบนี้ ช่างคิด มากกว่าช่างพูด อดทนมากกว่าจะเอ่ยปากบ่น

เหม่วตยกมือขึ้นยี้ผมยาวสวยของน้องสาว “บางทีความรักก็ไม่มี

เหตุผล บางทีคนดีๆ เราก็ไม่รัก ไปรักใคร่ก็ไม่รู้ที่ไม่ดีกับเราเลย บางทีเวลา
ก็ไม่ได้เป็นเงื่อนไขว่าเราต้องรักคนนี้มากกว่าคนนั้น ความรักนั้นนะ ลงว่า
มันจะเกิดก็เกิด ไม่เกิดก็ไม่เกิด พุดตรงๆ เลยนะ พี่ว่าไม่ได้รักแมน
หรืออาจจะรักก็ได้ แต่ไม่ถึงขั้นอยากจะแต่งงานด้วย”

“นิตรักพี่แมนนะคะ” มันเหมือนเป็นปฏิกริยาโต้ตอบอัตโนมัติ
ของน้องสาว ที่พอมีคีย์เวิร์ดถามว่ารักไหม เธอจะตอบว่ารักออกมาทุกๆ
ที่แววตายังเต็มไปด้วยความสับสน

พอผู้เป็นพี่ชายหนึ่ง มองตาน้อง กุลนิษฐ์ก็รีบหลุบตาลงมองมือที่บีบกัน
แน่นอยู่บนตักของตนเอง เธอรู้สึกเหมือนตนเองเพิ่งทำผิด พุดผิด และถูก
พี่ชายจับได้

“พี่แมนเป็นคนดี ดูแลนิต ให้เกียรติ และรอนิดมาตลอด พี่แมน
เป็นคนที่นิตควรรัก”

“ควรรัก แต่อาจจะไม่รักก็ได้หนิ” เหมวัตพุดขึ้นมาลอยๆ ก่อน
ตัดบทเมื่อเห็นน้องสาวเริ่มกระสับกระส่ายเหมือนไม่อยากจะคุยเรื่องนี้กับ
เขาแล้ว

ไม่เป็นไร การพุดคุยกับพี่ชายอาจทำให้เธอไม่อาจจะบายทุกอย่าง
ภายในใจออกมาได้ทั้งหมด เดี่ยวเขาจะส่งต่อเรื่องนี้ไปยังแม่ ให้แม่ลองคุย
ลองช่วยลูกสาวค้นหาใจตนเองน่าจะดีกว่า

“เอาเป็นว่าลองเก็บไปคิดก็แล้วกัน ชีวิตนิต นิตต้องตัดสินใจเอง
พ่อแม่และพี่มีหน้าที่สนับสนุนในสิ่งที่นิตตัดสินใจเลือกแล้วเท่านั้น”

นาน...นานมากกว่ากุลนิษฐ์จะเงยหน้าขึ้นมาอีกครั้ง ดวงตาเธอ
คล้ายจะมีน้ำคอลลอนมากกว่าปกติ สิ่งที่เธอพุดออกมาเบาหวิว แต่ทำให้
พี่ชายต้องรีบโอบน้องสาวเข้าไปกอด

“...พี่หน่อง นิดกลัว”

ใช่...เธอกลัว!

หลังจากถูกพี่กอดตันให้คิด ให้ค้นหาความจริงซึ่งซ่อนลึกอยู่ภายในใจ

หญิงสาวก็ระบายในสิ่งที่เธอรู้สึกออกมา แต่หากจะถามว่าเธอกลัวอะไร เธอก็บอกไม่ถูกอีกเช่นกัน ชินาธิปดีทุกอย่าง ดีจนเพื่อนๆ เธอต่างอิจฉา แต่...แต่มันมีอะไรบางอย่างที่สะกิดใจเธอ เหมือนเสี้ยนไม้แหลมที่ทิ่มเข้าไป ในเนื้ออ่อนๆ ไม่มีร่องรอยใดเมื่อมองด้วยตาเปล่า แต่พอลูบดูกลับรู้สึกได้

ถ้าเธอบอกทุกคนไปว่าไม่อยากแต่งงานเพราะความรู้สึกที่ไร้เหตุผล เช่นนี้มันคงออกจะน่าขัน และดูเป็นเจ้าสาวที่กลัวฝนไปหน่อย เธอจึงได้แต่เก็บความรู้สึกเอาไว้ในใจตนเองตลอดมา

ทว่า ‘พี่หน่อง’ ก็ยังคงเป็นพี่หน่อง เป็นคนที่เข้าใจเธอทุกอย่างทั้งๆ ที่เธอไม่เคยอธิบายอะไรออกไปให้เขาฟัง พี่มองตาและดึงเธอเข้าไปกอด ลูบหลังลูบไหล่ปลอบโยน ก่อนจะบอกว่าเรื่องนี้เขาจะคุยกับพ่อแม่ให้เอง ไม่ต้องเป็นห่วง โฉมรีวๆ นี้จะไม่มี การแต่งงานเกิดขึ้นอย่างแน่นอน ทว่า... พี่ช่วยได้แค่ชะลอเวลาให้ยืดยาวออกไปอีกนิด แต่การตัดสินใจอย่างเด็ดขาด คือเรื่องที่เราต้องคิดเอง

เธอต้องคิดให้ดี ให้รอบคอบ หากเธอยังรู้สึก ‘กลัว’ ก็ให้สำรวจจิตใจตนเองให้เรียบร้อยว่ากลัวอะไร จะหายกลัวหรือไม่ และถ้าไม่หายจะหา เช่นไร

“แฮก แฮก แฮก”

เสียงหอบหายใจรุนแรงดังเข้ามาในหู ภาพเบื้องหน้ามืดมนจนแทบ มองไม่เห็นอะไร กุลนิษฐที่ยืนคว้างอยู่กลางทุ่งกว้างพยายามเหลียวมอง ไปรอบๆ ตัว แต่เธอกลับขยับร่างกายไม่ได้ ได้แต่ยืนนิ่งอยู่กลางลานกว้าง และกลอกตาไปมาอย่างหวาดหวั่น

ยังไม่ทันรู้ว่าเธอยืนอยู่ที่ไหน มาอยู่ที่นี้ได้อย่างไร ฉับพลันเธอก็ ได้ยินเสียงกรีดร้องของผู้หญิงคนหนึ่งดังขึ้น ก่อนจะมีเสียงหัวเราะของผู้ชายตามมาทีหลัง

ร่างเธอแข็งเกร็งเมื่อหางตาเหลือบไปเห็นเงาสีขาวๆ เธออยากจะ

หันกลับไปมองว่ามันคืออะไร อยากจะวิ่งหนีไปจากสถานที่น่ากลัวแห่งนี้
 ทว่าเธอทำอะไรไม่ได้เลย

เงาสีขาวที่เห็นทางหางตาค่อยๆ วิ่งเข้ามาใกล้ เงานั้นคือ...ผู้หญิง ผู้หญิง
 คนนั้นคงเป็นเจ้าของเสียงกรีดร้องที่กรีดลึกลงไปใต้อุโมงค์ประสาทของ
 กุลนิษฐ์ หญิงสาวที่ยืนปักหลักนั่งราวกับกลายร่างเป็นหินไปแล้วเห็นผู้หญิง
 คนนั้นชัดขึ้นเรื่อยๆ เพราะร่างเปลือยเปล่าที่วิ่งสะเปะสะปะอย่างไม่รู้ทิศทาง
 นั้นพุ่งตรงเข้ามาหาเธอ

ภาพผู้หญิงที่กำลังช่วยผวาคนนั้นเริ่มชัดเจน เธอมีรูปร่างหน้าตาดี
 ...สวยเลยละ แม้ตอนนั้นผมตัดเป็นลอนจะยุ่งเหยิง แม่โบหน้างตางามจะ
 เปื้อนน้ำตาและผงฝุ่น แต่ความงามของเธอยังคงฉายชัด

กลัว! ความกลัวของผู้หญิงโซคร้ายคนนั้นส่งผ่านเข้ามาจับหัวใจ
 จนทำให้กุลนิษฐ์ตัวสั่น แข็งขาอ่อน ทว่าเธอก็ยังคงยืนนิ่งอยู่ตรงนั้นทั้งๆ
 ที่อยากวิ่งหนีเมื่อเห็นผู้ชายหน้าตาทำทางน่ากลัวสองคนวิ่งตรงเข้ามาหา
 ผู้หญิงคนนั้น ซึ่งนั่นก็เท่ากับพุ่งตรงเข้ามาหาเธอด้วย

กุลนิษฐ์กรีดร้องแต่ไม่มีเสียงใดๆ ลอดออกมาจากริมฝีปาก เมื่อ
 เธอเห็นชายสองคนนั้นคว้าตัวสาวสวยเอาไว้ได้ น้ำตาเธอเริ่มไหลเมื่อผู้ชาย
 หน้าตาทำทางน่ากลัวช่วยกันกดผู้หญิงที่น่าสงสารคนนั้นลงกับพื้นหญ้าซึ่ง
 อยู่ห่างจากจุดที่เธอยืนไม่ถึงหนึ่งเมตร

กลิ่นเหม็น เสียงกรีดร้อง เสียงหายใจพี๊ดพาดสลับกับเสียงหัวเราะ
 เริ่มดังขึ้น กุลนิษฐ์หลับตาเพราะทนมองเหตุการณ์เลวร้ายที่เกิดขึ้นไม่ได้
 แต่หูเธอยังได้ยิน...ได้ยินทุกสิ่งทุกอย่างที่ผู้ชายสองคนนั้นพูดกัน ได้ยิน
 เสียงกรีดร้องด้วยความเจ็บปวด เสียงร้องขอความช่วยเหลือจากผู้หญิง
 คนนั้น และสุดท้ายก็ได้ยิน...

“กูจะจองล้างจองผลาญพวกมึง กูสาบาน กูจะเอาคืน กูจะเอาคืน!”

กุลนิษฐ์เหมือนใจจะขาด ไม่รู้ว่าทำไมเธอจึงต้องมาเป็นพยานร่วม
 รับรู้เรื่องราวเลวร้ายนี้ เธอไม่อยากรู้ ไม่อยากเห็น เธอพยายามขยับแต่ก็

ทำไม่ได้ จำต้องยืนอยู่ตรงนั้น ยืนอยู่นานจนได้กลิ่น...เลือด

ดวงตาที่ปิดตลอดเบิกกว้างขึ้นเมื่อได้กลิ่นนั้น เบื้องหน้าเธอมีผู้ชาย เปลือยสองคนยืนอยู่ ใบหน้าของพวกมันดูโรครจิต เนื้อตัวมีทั้งเหงื่อและเลือด!

กุลนิษฐ์หลุบตาลงมองผู้หญิงที่น่าสงสารคนนั้นทันทีแล้วก็แทบผงะ ผิวกายขาวนวลของเธอตอนนี้ถูกย้อมไปด้วยเลือด ทรวงอกยังคงกระเพื่อมสั่นไหวบ่งบอกว่าเธอยังมีชีวิต ทว่าใบหน้าบวมปูดเพราะถูกตบตีหนักหน่วงนั้นแทบไม่เหลือเค้าโครงเดิม แว่ตาผู้หญิงคนนั้นลอยคว้างริมฝีปากบวมเป่งพึมพำ

“ฏ...ฏ...”

สภาพน่าอณาถึที่เห็นทำน้ำตากุลนิษฐ์ร่วงริน เธอเริ่มสะอื้นเมื่อได้ยินเสียงสัตว์ร้ายสองตัวหวัระ

มนุษย์คงเป็นสัตว์ชนิดเดียวในโลกที่ทำร้ายพวกเดียวกันเองด้วยความสนุกสนาน!

กุลนิษฐ์หลับตาปี๋ อยากรยกมือขึ้นปิดหูแต่ก็ทำแบบนั้นไม่ได้ เสียงคล้ายจอบฟันดินแฉะๆ ดังขึ้นมาแทนเสียงโหดร้ายที่เธอต้องทนฟังมานาน ความอยากรู้ทำให้เธอค่อยๆ ลืมตาขึ้นมองและพบว่า ตอนนี้เธอไม่ได้ยืนอยู่ที่เดิมแล้ว แต่มายืนอยู่ในน้ำ

ขนอ่อนทั่วกายเธอลุกชันเมื่อรู้สึกว่เท้าตนเองจมลึกอยู่ในเลน น้ำเปียกขึ้นมาจนถึงหัวเข่า เธอมองตรงไปข้างหน้าโดยอัตโนมัติ และเห็นสัตว์ร้ายสองตัวนั้นกำลังซุดหลุมอยู่

ใจเธอหล่นวูบ มองหาผู้หญิงที่น่าสงสารคนนั้นทันที และพบว่าผู้หญิงคนนั้นนอนพาดอยู่กับรากของต้นไม้ใหญ่ เนื้อตัวเธอเปรอะเปื้อนมอมแมมไปด้วยผงดิน เลือด และคราบโคล เธอน่าจะตายไปเสียจะได้พ้นทุกข์ทรมาน แต่กุลนิษฐ์กลับเห็นทรวงอกเธอยังขยับ แม้แผ่วเบา ก็บ่งบอกให้เธอรู้ว่าผู้หญิงที่น่าสงสารคนนั้นยังมีชีวิตอยู่

‘หนีสิ หนี อายายอมแพ้ หนีไป!’ กุลนิษฐีย์พยายามส่งเสียงบอกผู้หญิงคนนั้น และอาจเป็นเพราะความปรารถนาดีของเธอส่งไปถึงกระมัง ร่างที่นอนนิ่งราวกับคนตายจึงพลิกตัวลุกขึ้นมาหนึ่งได้

ร่างซุ่มไปด้วยเลือดคลานช้าๆ ไบหน้าซ้ำชอกบิตเบี้ยวทุกครั้งที่ยับตัว แต่แม่จะเจ็บเพียงไรเธอก็ยังคลานต่อไป...คลานต่อไป...

เมื่อหลุมไถลัดลิ่งซุดได้ลึกพอสมควรแล้ว สัตว์ร้ายทั้งสองก็วางจอบลง พวกมันยังมีหน้ามาหัวเราะกันอย่างสนุกสนาน เมื่อมองตรงไปยิ่งเหยื่อแล้วพบว่าเหยื่อของตนคลานหนีไปได้นิดหน่อย สัตว์ร้ายพากันอย่างสามซุ่มเข้าไปหาร่างกะปลกกะเปลี่ยนั้นแล้ว...ถีบ

กุลนิษฐีย์หลับตา ร้องไห้ เธอไม่ได้ยินเสียงร้องของผู้หญิงคนนั้นแล้ว แต่ยังได้ยินเสียงการทำร้ายทารุณชัดเจน เสียงที่นำซึ่งนั้นดังอยู่นาน ก่อนเธอจะรู้สึกว่อน้ำกระเซ็นขึ้นมาโดนไบหน้า ไม่ใช่ครั้งแรกด้วย แต่หลายครั้งเหมือนมีคนกำลังกระเสือกกระสนอยู่ในน้ำ

ดวงตาซึ่งหลับอยู่เบิกขึ้นทันที กุลนิษฐีย์เห็นผู้ชายสองคนยืนท่าสะเอวอยู่ตรงหน้า สีหน้าพวกมันกำลังสนุกสนาน เธอหลุบตาลงมองด้านล่างแล้วใจหายวูบ เมื่อรู้ว่าใครกันที่กำลังกระเสือกกระสนอยู่ในน้ำที่สูงเพียงแค่นี้

ผู้หญิงคนนั้นถูกสัตว์ร้ายทั้งสองจับได้และลากมาตรงที่เธอยืนอยู่ ก่อนเหยียบเธอเอาไว้เพื่อให้ส่วนบนของลำตัวเธอจมน้ำ

แม้ผู้หญิงที่นำสงสารคนนั้นจะอ่อนแรงเต็มทน แต่เธอก็ยังดิ้น ยังทะเล็งขึ้นมาเหนือน้ำครั้งแล้วครั้งเล่า...จนสัตว์ร้ายในคราบมนุษย์เอ่ยปากบอกว่า

“อีนี่เม่งอึดฉิบหาย”

ทว่าแม่จะอึดเพียงไร ร่างซ้ำชอกนั้นก็ค่อยๆ อ่อนเปลี้ย และ...ค่อยๆ หมดแรงลงไปให้ที่สุด

สุดท้ายเมื่อสัตว์ร้ายทั้งสองชักเท้าออกจากร่างของผู้หญิงคนนั้น เธอ...ก็ไม่กระตุกกระตักอีกต่อไป ไบหน้ายับเยินจากการถูกทุบตีไม่มีความ

เจ็บปวดให้เห็นอีกแล้ว ดวงตาของร่างไร้วิญญาณนั้นค้างนิ่ง มองขึ้นมายัง
 กุลนิษฐ์ที่มองลงไป แล้วจู่ๆ มือของผู้หญิงคนนั้นก็คว้าขากุลนิษฐ์ ส่งผลให้
 เธอร้องกรี๊ดลั่น

“ม่าย!!” กุลนิษฐ์กรี๊ดร้องดังลั่น ถีบผ้าห่มที่คลุมกายเป็นพัลวันพร้อม
 ลูกขึ้นนั่ง หัวใจเธอลั่นระริกได้แผ่นอกที่กระเพื่อมขึ้นลงแรง ดวงตาเบิก
 นำตามองฝ่าความมืดไปรอบๆ ตัวเพียงเพื่อจะพบว่าเธอยังคงนอนอยู่ใน
 ห้องนอน บนเตียงของตนเอง และเรื่องเลวร้ายเมื่อครู่...มันเป็นเพียงแค่ฝัน
 ฝันอย่างนั้นหรือ! ฝันอะไรกันถึงได้น่ากลัวและสมจริงสมจังแบบนี้
 เธอยังจำใบหน้าของผู้หญิงโศคร้ายคนนั้นได้ ลัทธิร้ายในคราบมนุษย์
 ทั้งสองนั้นเธอจำได้ เสียงร้องของผู้หญิงคนนั้นยังดังอยู่ในหู...กลิ่นเลือด
 ยังติดจมูก

กุลนิษฐ์รู้สึกขนลุก เธอรีบตลบผ้าห่มออกจากกายแล้วลุกขา ซึ่ง
 ในฝันข้างนี้ถูกผู้หญิงคนนั้นจับ

ทั้งๆ ที่ในฝันเธอถูกบีบอย่างแรง แต่ตอนนี้กลับไม่มีร่องรอยใด
 ‘มันเป็นแค่ฝัน ฝันร้ายเท่านั้นเอง’ หญิงสาวพยายามปลอบใจตนเอง
 ทว่าแม้จะทำใจให้เข้มแข็งเพียงไร เธอยังอดเอี้ยวตัวไปเปิดคอมไฟหัวเตียง
 ให้สว่างขึ้นไม่ได้

เมื่อเธอขยับตัว อะไรบางอย่างที่ติดอยู่บนเรือนผมก็เลื่อนตกลงไป
 บนหมอน...หวีงาช้างที่แฟนหนุ่มเพิ่งให้เธอมานั่นเอง

กุลนิษฐ์มองหิวเสณสวยอันนั้นอย่างประหลาดใจ ไม่เข้าใจเหมือนกัน
 ว่ามันมาอยู่ที่นี้ได้อย่างไร เธอจำได้ว่าหลังอาบน้ำเสร็จก็นำโทรศัพท์มือถือ
 ออกมาชาร์จ และนำหวีอันนี้ไปวางเอาไว้ที่โต๊ะเครื่องแป้งไม่ใช่หรือ...เธอยื่น
 มือไปแตะหวีแล้วก็สะดุ้งเมื่อหูแว่วเสียง

“ช่วยด้วย!”

খনอ่อนๆ หลังคอคเธอลุกชู กุลนิษฐ์หันไปทางขวามือช้าๆ ก่อน

สะบัดหน้าไปทางซ้าย เธอโล่งใจที่ไม่เห็นอะไร และเมื่อเตะหรีซึ่งอยู่ผิดที่ผิดทางอีกครั้งก็ไม่ได้ยินเสียงใดๆ ทั้งสิ้น

หญิงสาวถอนหายใจยาวก่อนเดินลงจากเตียง นำหัวไปวางไว้บนโต๊ะเครื่องแป้ง และเดินกลับขึ้นมาบนเตียงอีกครั้ง เธอมองไปรอบๆ ภายอุ่มใจเมื่อทุกอย่างดูปกติดี ทว่า...เธอยังตัดสินใจนอนโดยเปิดคอมพิวเตอร์เตะหรีเอาไว้

เพื่อความสบายใจ กุลนิษฐาจึงตื่นแต่เช้าเพื่อไปตักบาตรที่หน้าบ้าน เธอไม่รู้ว่าเรื่องที่ตนฝันเป็นเรื่องจริงหรือแค่ฝันร้าย แต่เธอปรารถนาดีต่อผู้หญิงที่น่าสงสารคนนั้นจริงๆ และหวังให้ผลบุญที่เธอทำในเช้าวันนี้ช่วยผู้หญิงคนนั้นให้ไปสบาย อย่าได้มารบกวนเธออีกเลย

กุลนิษฐาอยากจะร้องกรี๊ด อยากปลุกตนเองให้ตื่นจากฝันร้ายที่มาหลอกหลอนเธออีกครั้ง ผู้หญิงที่น่าสงสารคนเดิมวิ่งหนีสัตว์ร้ายที่โหดเหี้ยม ผิดมนุษย์ไม่พ่น และสุดท้าย...เธอถูกฝังอยู่ใกล้ต้นไม้ใหญ่ริมตลิ่ง

เมื่อฝันร้ายสิ้นสุดลง กุลนิษฐาก็สะดุ้งตื่นมานั่งอีกครั้ง ใบหน้าเต็มไปด้วยเหงื่อ เธอยกมือขึ้นมาปิดเหงื่อออกจากหน้าผาก หางตาก็พลันเห็นสิ่งผิดปกติที่มุมซ้ายมือ

หัวใจเธอเต้นแรงจนน่ากลัว เมื่อกุลนิษฐาหลับตาและลืมตาขึ้นมาใหม่ ก็ยังพบว่าสิ่งประหลาดมุมห้องนั้นไม่ยอมหายไป และหัวใจที่เต้นแรงยิ่งกว่าตีกลองเพลก็เกือบจะหยุดเต้น เมื่อสิ่งแปลกประหลาดเริ่มเคลื่อนไหว

“ช่วยด้วย” เสียงเริ่มดังขึ้น ก่อนสิ่งประหลาดที่นั่งคุกคู้จะค่อยๆ ลุกขึ้น เผยให้กุลนิษฐาทราบว่าแท้จริงแล้วสิ่งที่ชาวซีดและซดตัวจนเป็นก้อนกลมอยู่ที่มุมห้องนั้นคือ...ผู้หญิง

ร่างของผู้หญิงคนนั้นเปลือยเปล่า ผมยาวเปียกน้ำแนบไปกับใบหน้า ที่ซีดจนกลายเป็นสีเทา ผมบางส่วนปิดใบหน้าเธอเอาไว้ แต่กุลนิษฐายังคงเห็นดวงตาที่แดงก่ำ และริมฝีปากที่กระซิบคำว่า ‘ช่วยด้วย’ ซัดเจน

กุลนิษฐ์กระโดดตัวถอยหนีไปอีกด้าน เมื่อร่างสีเทาที่ดูคล้ายมนุษย์ แต่ในใจเธอกลับทราบดีว่า...ไม่ใช่มนุษย์ ค่อยๆ คืบเข้ามาใกล้ ร่างนั้นเดินช้า...ช้าอย่างยิ่ง แต่เธอขยับไม่ได้ เธออยากหนีแต่หนีไม่ได้ ได้แต่เงี้ยวตัวแข็ง มองร่างซีดจางออกเป็นสีเทา ร่างนั้นเดินเข้ามาใกล้และยื่นมือมาหาเธอ ปลายนิ้วที่บางนิ้วไม่มีเล็บยื่นมาตรงหน้า ก่อนนิ้วนางที่สวมแหวนสีทองจะร่วงลงสู่เตียงของเธอ กุลนิษฐ์หลับหูหลับตาวิ่งกรีด ก่อนพลิกตัวอย่างแรง

ตู่บ!

หญิงสาวหล่นลงมานอนพับพาบอยู่ข้างเตียง ผ้าห่มที่ห่อร่างเอาไว้ทำให้เธอไม่เจ็บ แต่ถึงจะไม่เจ็บเธอก็ไม่ยอมลุก ที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะเธอกลัว หากลุกจากพื้นขึ้นไปบนเตียงแล้วมองไปยังมุมห้องด้านซ้าย...เธอจะเห็น...เห็น...

เพียงแค่อคิดชนั้นก็ลุกชู หนาวจนต้องกอดตัวเองไว้ ใบหน้าที่มีแต่ความหว่นหวาดซุกอยู่กับผ้าหนาว แต่ก่อนที่กุลนิษฐ์จะหลับไปทั้งแบบนั้น เหตุและผลซึ่งต้องมีข้อพิสูจน์ได้ก็ผุดขึ้นมาในสมอง

เธอถูกเลี้ยงดูมาแบบเด็กสมัยใหม่ที่เชื่อในสิ่งที่ตาเห็นและจับต้องได้ พ่อกับแม่ไม่เคยหลอกให้กลัวอะไรที่เหนือธรรมชาติ และตลอดยี่สิบเอ็ดปีที่ผ่านมาเธอก็ไม่เคยกลัว...ผี

หากผีมีอยู่จริง เขาก็เป็นแค่กลุ่มก้อนของพลังงาน ไม่มีเนื้อหนัง ไม่มีทางทำร้ายเธอได้ นอกจากจะทำให้ตกใจกลัวเท่านั้น เมื่อใช้วิทยาศาสตร์ประกอบกับสิ่งที่เคยอ่านๆ มาปลุกปลอบ ใจของกุลนิษฐ์ก็ขึ้นขึ้นนิดหนึ่ง เธอค่อยๆ ลุกขึ้นมา นั่งแล้วชะเง้อข้ามเตียงมองไปยังบริเวณมุมซ้ายของห้อง

ลมหายใจถูกระบายออกมายาวเหยียดเมื่อเธอมองไม่เห็นอะไรทั้งนั้น เธอเอื้อมมือไปเปิดโคมไฟหัวเตียงก่อนคลานขึ้นเตียงอีกครั้ง ทว่าสิ่งที่วางเด่นอยู่บนหมอนทำเธอแทบตกเตียงไปอีกหน

หวังข้างอันนั้น มันมาอยู่บนหมอนเธอได้อย่างไร!

เช้าวันรุ่งขึ้นหญิงสาวรีบมาทำล้างชามที่วัดใกล้บ้าน ส่วนบุญส่วนกุศลทั้งหมดเธอก็ให้แก่เจ้าของหวี

ไม่มีใครบอก ไม่มีข้อพิสูจน์ แต่กุลนิษฐ์เชื่ออย่างเต็มหัวใจเลยว่า ผู้หญิงในฝันของเธอต้องเป็นเจ้าของหวีที่ซิทานิชิปนำมาให้เธอแน่ๆ

ระหว่างกรวดน้ำเธอตั้งใจอธิษฐาน ‘ฉันมาทำบุญให้คุณแล้วนะ โปรดมารับผลบุญนี้ไปและอย่ามารบกวนฉันอีกเลย ฉันขอร้อง’

แม้จะทำบุญจนสบายใจขึ้นแล้ว แต่กุลนิษฐ์ยังนำหวีลับอันนั้นไปไว้ในห้องของพ่อกับแม่ที่มีเซฟขนาดเล็กซ่อนเอาไว้ในตู้เสื้อผ้า

เธอวางหวีไว้ที่มุมในสุดของตู้ เอาถุงใส่เครื่องประดับเล็กๆ น้อยๆ ของตนวางทับ และรีบปิดตู้เซฟ ก่อนจะรู้สึก... โลงอย่างบอกไม่ถูก

๓

ตั้งแต่นั้นมากุลนิษฐีย์ไม่เคยฝันร้ายอีกเลย ชีวิตเธอดำเนินต่อไปอย่างเรียบง่ายจนเธอหลงคิดไปว่า เรื่องที่ตนฝันร้ายอาจเป็นเพราะความกลัวอนาคตข้างหน้า กลัวเรื่องแต่งงานกระมัง จิตใต้สำนึกเลยพาให้ฝันร้ายเช่นนั้น

แต่แม่เธอยังกลัวอนาคต ยังไม่แน่ใจในเรื่องการใช้ชีวิตคู่ ชินาธิปก็เดินเรื่องทางฝั่งของเขาไปเรื่อยๆ เขาให้ผู้ใหญ่ไปส่ขอเธอจากพ่อแม่ แต่อาจจะเป็นเพราะพี่ชายไปกระซิบบอกพ่อแม่เอาไว้เรื่องความไม่แน่ใจของเธอหรืออย่างไรก็ไม่ทราบ งานแต่ง ถูกซ์แต่ง จึงกลายเป็นงานหมั้นแทน

พ่อกับแม่ของเธอบอกผู้ใหญ่ว่าลูกสาวยังเด็กนัก เพิ่งเรียนจบ ยังไม่ได้รับปริญญาเสียด้วยซ้ำ จึงอยากรอให้ได้รับปริญญาก่อนแล้วค่อยมาพูดเรื่องงานแต่งงาน เหตุผลของพ่อแม่พอฟังขึ้น ชินาธิปก็เป็นคนน่ารักและแสนดี เขายอมรับ ไม่ต่อว่าหรือโอตครวญใดๆ ลักคำ เขาบอกเพียงว่า...รอได้และเต็มใจรอ

ทั้งๆ ที่ชินาธิปออกจะน่ารักและแสนดีแบบนี้ แต่ความหวาดหวั่น

ความไม่แน่ใจก็ยังคงซุกซ่อนอยู่ในหัวใจของหญิงสาว เธอพยายามขจัด
 ซึบไล่มันออกไป แต่ยิ่งพยายามลบมันกลับยิ่งเกาะกุมใจเธอเหนียวแน่นอยู่
 แบบนั้น โดยไม่มีใครสักคนล่วงรู้เลย

ต่อหน้าทุกคนเธอแสดงท่าทีสนิทสนมกับชินาธิปมากขึ้น โอนอ่อน
 ผ่อนตามเขามากขึ้นจนถึงขั้นยอมให้โอบกอดต่อหน้าเพื่อนๆ และหอมแก้ม
 แฝวเบาเมื่ออยู่ลับตาผู้คน

กุลนิษฐ์เริ่มรู้สึกคุ้นเคยกับชินาธิปมากขึ้นเรื่อยๆ มาก...จนปลอบใจ
 ตัวเองว่า ระหว่างที่หมั้นกันไว้หนึ่งปี เธอคงสามารถสลัดความกลัวซึ่งไม่มี
 เหตุผลออกไปจากจิตใจได้

วันหมั้นระหว่างเธอกับเขาไม่ได้จัดอย่างยิ่งใหญ่หรูหรา เธอกับชินาธิป
 เห็นควรว่าไม่ควรจัดใหญ่โตให้สิ้นเปลือง จึงจะมอบสินสอดและสวมแหวน
 กันที่บ้านตามฤกษ์ ก่อนพาผู้ใหญ่ไปกินอาหารกันข้างนอก ง่ายๆ และเป็น
 กันเองที่สุด

พ่อกับแม่ของเธอมาจากเพชรบุรีตั้งแต่วันก่อน ครอบครัวได้อยู่
 พร้อมหน้า ลูกสาวเข้าครัวกับแม่ทำกับข้าว พ่อออกไปช่วยตัดแต่งต้นไม้
 ในสวนให้ ครอบครัวเธอกินอยู่เรียบง่าย อบอวน และเป็นครอบครัวใน
 แบบที่เธออยากสร้าง

แต่...ชินาธิปคงไม่คิดเหมือนเธอ

จู่ๆ ก็เหมือนกับความกลัวซึ่งซ่อนซุกอยู่ภายในใจระเิดดออกมาวด
 ตัวของมันเองต่อหน้าเธอ ความกลัวที่ดูไร้เหตุผลนั้นแท้จริงแล้วมีเหตุผล
 สิ่งละอันพันละน้อยที่เธอกับชินาธิปแตกต่างกัน...ไม่มาก แต่ยากจะลงรอย

ชินาธิปชอบความหรูหราสะดักสบาย คำพูดติดปากเขาคือคำว่า
 'ที่สุด' รัานนี้อร่อยที่สุด ดีที่สุด แพงที่สุด เลือตัวนี้สวยที่สุด ใส่สบายที่สุด
 และเขาก็เลือกเธอมาเป็นคู่ครองเพราะเธอจะต้องเป็นเมียที่ดีที่สุด เป็นแม่
 ที่วิเศษสุด

บ่อยครั้งที่คำว่า ‘ที่สุด’ ของเขาทำกุลนิษฐ์ลำบากใจ เนื่องจากโดยพื้นฐานเธอเป็นคนง่ายๆ กินง่าย อยู่ง่าย แต่งตัวง่ายๆ แต่พอมาคบกับเขาแล้ว เขาค่อยๆ เปลี่ยนเธอไปที่ละน้อย...ทีละน้อย จนแม้กระทั่งตัวเธอเองก็ยังไม่รู้ตัวว่าเปลี่ยน กระทั่งได้พบและพูดคุยกับเพื่อนเก่าสมัยเรียนมัธยม นั่นแหละเธอจึงรู้ตัว ทุกคนพูดเป็นเสียงเดียวกันว่าเธอเปลี่ยนไป นอกจากสวยขึ้น ดูดีขึ้น แล้วยังดู...ห่างไกลขึ้นด้วย

กุลนิษฐ์ไม่นั่งร้านอาหารข้างทางอีกต่อไป โดยบอกว่าสกปรก ไม่สะอาด เธอไม่รับเสื้อผ้าของเพื่อนมาสวมโดยไม่ซักให้สะอาดเสียก่อน และจากที่ก่อนหน้านี้เธอก็เป็นคนพูดน้อยอยู่แล้ว มาวันนี้...เธอแทบจะไม่พูดอะไรเลย เพราะไม่อยากให้คำพูดของเธอไปชดช้อกจิตใจเพื่อนฯ

เธอเปลี่ยนไป...ในทางที่ดีขึ้นหรือแย่ลงเธอไม่ทราบ รู้เพียงแค่ว่าเธอไม่ชอบตัวเองที่เป็นแบบนี้เลย จากนี้ไปจนตลอดชีวิต เธอต้องเป็นกุลนิษฐ์ ซึ่งถูกชินาธิปปั้นขึ้นจนถูกใจเขามากกว่ากุลนิษฐ์คนเก่าใช่หรือไม่ มันอึดอัดแน่นอยู่ในอกจนเธออยากจะเอ่ยปากบอกแม่ไปว่า ‘แม่คะ หนูไม่อยากหมั้น’

ใจต้องการอย่างหนึ่ง แต่สมองกลับสั่งให้เธอทำอีกอย่าง...กุลนิษฐ์ไม่สามารถล้มเลิกการหมั้นนี้ได้ เธอขี้เกรงใจมากจนเกินไป ถูกครอบงำให้อยู่กับความเหมาะสม ถูกทำนองคลองธรรมมากเกินไป กรอบแห่งความถูกต้องบีบรัดเธอแน่น แต่แน่นอน...แทนที่เธอจะเดินหนี กลับยิ่งรับมันและบอกตนเองให้ทนให้ได้

“อย่ามาบ้าตอนนั้นะนิด” หญิงสาวหน้าตาน่ารัก ปากนิดจมูกหนอย พูดกับกระจกเงาที่สะท้อนภาพของตนเอง “เรื่องมาถึงขั้นนี้แล้วจะเลิกไม่ได้ ทนสิ เธอต้องทน ตลอดมาก็ทนได้ไม่ใช่หรือ”

เงียบ...ไม่มีคำตอบจากคนในกระจก มีเพียงเสียงกรีดร้องดังลั่นอยู่ภายในใจของตนเองเท่านั้น

กุลนิษฐ์ปิดหู ปิดใจ ปิดสมอง แล้วลงมือแต่งหน้าให้สวยสมกับ

วันหนึ่ง เดรสคอปาดสีลูกพีชซึ่งชินาธิปเลือกให้แขวนอยู่หน้าตู้เสื้อผ้า กุลนิษฐ์เห็นชุดนั้นจากภาพที่สะท้อนอยู่ในกระจก เธอยืนมือไปหยิบอายแชโดว์สีเข้ากับชุดขึ้นมาโดยอัตโนมัติ ปาดๆ เกลี่ยๆ ไม่นานใบหน้าน่ารักราวตุ๊กตาก็มีสีสันสดชื่นขึ้น

เธอยิ้ม...พยายามยิ้มให้ตนเอง ก่อนลุกขึ้นจากโต๊ะเครื่องแป้งเพื่อไปเปลี่ยนเครื่องแต่งตัว

กุลนิษฐ์แต่งตัวเสร็จก่อนฤกษ์หลายชั่วโมง เธอได้ยินเสียงกุกกักภายในห้องพ่อกับแม่ บ่งบอกว่าพวกท่านคงตื่นแล้ว ซึ่งนั่นก็ดี เพราะเธออยากเข้าไปหยิบของในห้องของพวกท่านพอดี

หญิงสาวในชุดเดรสกระโปรงพองฟูเดินออกจากห้องนอนของตนไปหยุดที่หน้าห้องของพ่อแม่ เคาะประตูเบาๆ สองครั้งก็มีเสียงอนุญาตจากแม่ของตน

แม่...สวมชุดผ้าไหมสีฟ้าน้ำทะเล ดูงามสง่าแม่จะแต่งหน้าเพียงบางเบา

“วันนี้ลูกแม่สวยจริง”

กุลนิษฐ์จำเป็นต้องส่งยิ้มให้แม่ ก่อนเดินเข้าไปกอดท่าน “แม่ก็สวยค่ะ สวยกว่านิดๆอีก”

เสียงหัวเราะเบาๆ ของงามตาบ่งบอกว่าเธอมีความสุขเสียเหลือเกิน ไม่ใช่สุขเพราะคำชม แต่สุขเพราะวันนี้เป็นวันดีของบุตรสาวสุดที่รักของเธอ มีอนุ้มของแม่ลูบผมยารสสวยของลูกสาวอย่างอ่อนโยน “ผมรีบไปนิดไหมจ๊ะ แม่ถักเปียให้ชนิดดีไหม”

“ไม่เป็นไรค่ะแม่ เดี่ยวนิตจะรวบผมแล้วใช้หวีลับแต่ง”

“ไม่รีบเกินไปหรอกจ๊ะ ถึงงานหมั้นนี้จะทำกันเงี้ยบๆ ง่ายๆ แต่แม่ก็อยากให้นิตสวยที่สุด และมีความสุขที่สุดในวันนี้”

กุลนิษฐ์ยิ้มอ่อนก่อนถามแม่ออกไปว่า “ทำไมแม่ถึงแต่งงานกับพ่อคะ แม่สวย รวย เก่ง แม่ดีทุกอย่าง ใครๆ ก็บอกนิตว่าตอนแม่สาวๆ มีหนู่ม

มาจับแม่เยอะเยอะ ทำไมแม่เลือกพ่อคะ พ่อไม่หล่อ ไม่รวย ไม่มีอะไรทัดเทียมแม่สักอย่าง”

งามตายก้นวีซีดีตะปากลูกแล้วหันไปทางสามีซึ่งอาบน้ำอยู่ในห้องน้ำ “อย่าดังไป พุดแบบนี้เดี๋ยวพ่อมาได้ยินเข้าเขาจะนอนเอารู้ใหม่”

แม่ให้เกียรติพ่อเสมอมา คำพูดไม่ดีเกี่ยวกับตัวพ่อไม่เคยออกจากปากแม่ นั่นคือสิ่งที่ทำให้กุลนิษฐ์ยึดถือท่านเป็นแบบอย่าง ภรรยาต้องไม่พุดสิ่งที่ไม่ดีของสามีออกไป ต้องรักษาภาพพจน์ของสามีเสมอ

ลูกสาวถูกแม่ดึงไปนั่งคุยกันบนเตียง ท่างห้องน้ำมาอีกหน่อย มือแม่กุมมือที่ออกจะเย็นของลูกเอาไว้ บีบเบาๆ เป็นการปลอบใจ ลูกทั้งคนทำไมงามตาจะไม่รู้ว่าตอนนี้นูกของเธอกำลังสับสนุ่นวายใจ

“แม่น่ะถูกคุณตาจับแต่งงานจะ ตอนที่แต่งงานกับพ่อยังไม่รักเขาด้วยซ้ำ แต่ก็ไม่ได้เกลียดอะไรนะ ซินมากกว่าเพราะเห็นพ่อมาตั้งแต่แม่ยังไม่รุ่นเลย”

กุลนิษฐ์นั่งฟังเรื่องราวของพ่อแม่ตาแป้ว ความจริงเธอเคยรับรู้เรื่องนี้มาบ้างแล้วจากปากของพ่อ ตา และญาติๆ แต่วันนี้เธอต้องการฟังอีกครั้งเพื่อปลุกปลอบใจตนเองว่า...เธออาจโชคดีเหมือนแม่ก็ได้ แม้ว่าต้องแต่งงานกับคนที่ไม่ได้รัก เธอก็อาจจะสร้างครอบครัวที่มีความสุขขึ้นมาได้

“สมัยก่อนนะผู้หญิงเรามีทางเลือกไม่มาก ถ้าอยากเป็นลูกที่ดีก็ต้องเชื่อฟังพ่อกับแม่ เพราะไม่มีใครหวังดีกับเราเท่าพ่อแม่แล้ว ท่านต้องไม่เลือกอะไรที่ไม่ดีให้เราแน่” งามตายิ้ม “และตาก็เลือกคู่ให้แม่ไม่ผิด พ่อเป็นคนดีมาก และแม่ก็มีครอบครัวที่มีความสุขสืบมา”

“ถ้าอย่างนั้นนิคควรแต่งงานกับพี่แมนใช่ไหมคะแม่”

มือนุ่มลุ่มบริเวณผมลูกสาวเบาๆ คิดก่อนจะตอบ “แม่ไม่เลือกให้นิคหรอกจ้ะ สมัยนี้กับสมัยก่อนมันต่างกันนะลูก แม่ไม่คิดจะบังคับหรือเลือกอะไรให้นิคก็เพราะว่าแม่อยากให้นิคคิดเองเป็น ตัดสินใจเองได้ ทุกวันนี้ผู้หญิงเราได้รับสิทธิ์มากขึ้น แม่จึงอยากให้นิคใช้สิทธิ์ให้เต็มที่ สิทธิ์ที่จะรักจะเลือกครอบครัวของนิคเอง”

เมื่อเห็นใบหน้าลูกยังคงเต็มไปด้วยความสับสน งามตาก็ยิ้ม “เพราะอยากให้นิดได้มีโอกาสเลือก แม่ถึงให้นิดกับแมนหมั้นกันเอาไว้ก่อน ระหว่างที่หมั้นกันนิดคงได้รับรู้เรียนรู้อะไรเกี่ยวกับแมนหลายอย่าง บางทีความไม่มั่นใจในวันนี้อาจจะใช้เวลาในอนาคตคลบล้างมัน หรือบางที...เวลาอาจยิ่งเพิ่มความล่งเลในใจนิดก็ได้”

“ถ้าสุดท้ายแล้วนิด...ไม่อยากจะแต่งงานกับพี่แมนล่ะคะ” คำถามนี้ กุลนิษฐ์พุดอูบออบออกมาเสียงเบาหวิว “ถ้าเป็นอย่างนั้นพ่อกับแม่จะทำยังไง”

งามตายกไหล่ “ก็คืนของหมั้นและขอโทษขอโพยฝั่งไหนไปนะสิจ๊ะ”

“แม่จะไม่เกลียดนิด ไม่ว่านิด ไม่รู้สึ้อับอายขายหน้าเธอคะ”

“นิด” สองมือของแม่ประคองใบหน้าของลูกเอาไว้ “ไม่มีอะไรสำคัญกับพ่อและแม่เท่าการได้เห็นลูกมีความสุขหรอกจ๊ะ เพราะฉะนั้นชีวิตของนิดนิดต้องเลือกทางเดินเอง ไปตามทางที่นิดเห็นว่าเหมาะสมว่าควร พ่อกับแม่จะสนับสนุนทุกอย่าง”

กุลนิษฐ์ยิ้มเจื่อน ทางที่เห็นว่าเหมาะสมว่าควรกระนั้นหรือ...ก็ไม่ใช่ เธอกำลังก้าวเดินไปอยู่ที่นี่ แต่ไม่รู้ทำไม ยิ่งเดินไปสู่นทางที่โรยไปด้วยกลีบกุหลาบนี้ไกลเท่าใด เท่าเธอกลับยิ่งมีบาดแผลจากหนามของกุหลาบมากขึ้นเท่านั้น

หญิงสาวเดินออกมาจากห้องนอนของแม่พร้อมกับหวีสีบงาข้างในมือ เธอเดินกลับเข้าไปในห้องของตนเองอีกครั้งเพื่อไปนั่งใจลอยอยู่หน้าโต๊ะเครื่องแป้ง นาฬิกาบนข้อมือบอกว่าใกล้ถึงเวลาหมั้นระหว่างเธอกับชินาธิปเข้ามาทุกขณะ

“อย่าบ้าไปหน่อยเลยนิด จะได้ฤกษ์แล้ว เธอจะทำอะไร หนีเธอ”

เสียงถามตนเองนั้นทำกุลนิษฐ์สะดุ้งแล้วรีบสลัดศีรษะไล่ความคิดบ้าๆ ออกไปจากสมอง เธอหยิบหวีมาแปร่งผมให้ขึ้นเงาสวย ก่อนบรรจง

รวมผมให้เป็นทางม้าหลวมๆ แล้วพับเก็บผมเพื่อลับหรือสลบไปในเรือผม เพราะเคยทำผมทรงนี้มาก่อน กุลนิษฐ์จึงรวบผมได้อย่างเรียบร้อยและรวดเร็ว เธอคิดจะหยิบกระจกบานเล็กขึ้นมาส่องเพื่อดูความเรียบร้อย แต่ไม่รู้ว่เพราะเหตุใดมือจึงไพล่ไปหยิบกระเป๋าสะพายที่วางอยู่ใกล้ๆ กันขึ้นมาแทน

หญิงสาวมวดคิ้วเมื่อมือเธอกุมกระเป๋าแน่น อยากปล่อยสายกระเป๋า แต่กลายเป็นว่านอกจากเธอจะไม่ยอมปล่อยแล้ว ร่างเธอกลับลุกขึ้นจากเก้าอี้และเดินเร็วๆ ออกไปจากห้องอีกด้วย

เมื่อประตูปิดตามหลัง เธอก็รีบเผยอริมฝีปากขึ้น หมายถึงร้องเรียกให้คนช่วย แต่ปากกลับแข็ง เกร็งไปหมด อ้าออกได้เพียงแค่นิดเดียว และส่งเสียงได้เพียงเสียงอ้ออ้าฟังไม่ได้ศัพท์ออกมาเท่านั้น

ใจเธอเต้นแรงอย่างตื่นกลัวเมื่อร่างเธอขยับไปเองโดยที่ไม่ได้สั่งทุกอย่างก้าวนั้นเต็มไปด้วยความมั่นใจเหมือนร่างรู้ว่ากำลังจะไปไหน ทั้งที่จริงแล้วเธอไม่รู้ด้วยซ้ำว่ากำลังจะไปไหน

พอกับแม่คงกำลังแต่งตัว ยังไม่ลงมาข้างล่าง แต่พี่...พี่หน่อง

กุลนิษฐ์พยายามร้องเรียกพี่ชาย แต่เสียงที่ส่งออกมาคือเสียงอ้ออ้า เธอพยายามระงับตัวเองเต็มที่ พยายามชินตัวเองไว้ไม่ให้ก้าวตรงไปข้างหน้า หญิงสาวเหนื่อยจนหายใจหอบแต่เธอก็ทำได้ เท้าเธอก้าวได้ช้าลงจนเกือบจะหยุดนิ่งเมื่อก้าวมาถึงห้องรับแขก

ห้องรับแขกดูเงียบเหงาเมื่อแขกยังไม่มา ภายในบ้านเธอดูเงียบ...เงียบผิดปกติ ทั้งที่วันนี้ควรเป็นวันที่มีแต่ความครึกครื้นรื่นเริง

กุลนิษฐ์กลอกตามองหาสายหยุดหรือไม้ก็แสงดาว ใครก็ได้ที่จะช่วยหยุดเธอ ทว่า...เธอไม่พบใคร และเมื่อเท้าที่หนักราวพันกิโลก้าวเข้ามาหยุดอยู่หน้าโทรทัศน์ที่ปิดอยู่ ใบหน้าที่มองตรงไปเพียงข้างหน้าของเธอก็เอียงไปทางขวามือ ดึงสายตากุลนิษฐ์ให้จ้องหน้าจอโทรทัศน์สีเข้ม

เธอมองเงาร่างๆ อยู่นานจึงรู้ว่าเงานั้นคือเงาของตนเองกับ...อะไร

บางอย่าง อะไรนะที่เกาะอยู่ข้างหลังเธอ!

กุลนิษฐ์พึมพำอื้อออกมาแทนเสียงกรี๊ดร้อง เธอเหลือบมองไปยังด้านหลังที่ว่างเปล่า ไม่มีใครยื่นกอดคอเธออยู่ทั้งนั้น แต่ภาพที่สะท้อนอยู่ในโทรทัศน์ไม่ได้บอกเช่นนั้น

“...ไป...ไป” ขนหลังคอเธอลุกชูเมื่อได้ยินเสียงกระซิบแหบพร่าที่น่ากลัวมากกว่าน่าฟัง

‘ไม่ ไม่!’ เธอปฏิเสธในใจ แต่แทบจะในทันทีที่เธอปฏิเสธก็รู้สึกถึงแรงกดที่บ่าขวา เมื่อมองไปยังบ่าตนเธอก็พบว่า...มือ! มือสีเทาซีดเซียวกดบ่าเธออยู่

สติหญิงสาววับหายไปทันที และทันทีที่เจ้าของร่างสิ้นสติ...เอื้องคำก็ได้โอกาสครอบครองร่างนี้โดยสมบูรณ์!

ร่างที่เธอฉวยโอกาสใช้สอยตัวยุกว่าร่างจริงของเธอ และเมื่อสำรวจใบหน้าก็พบว่าผู้หญิงคนนั้นซึ่ห่วยกว่าเธอมาก ทว่า...เธอเลือกไม่ได้ มีผู้หญิงคนนั้นคนเดียวที่จิตใจอ่อนไหวจนเธอสามารถใช้งานได้

ดวงตาแข็งกร้าวมองตรงไปยังถนนเบื้องหน้า มือเข้าเกียร์ และทำเหยียบคันเร่งขับรถต่อไปอย่างมุ่งมั่น พักใหญ่รถญี่ปุ่นคันเล็กของกุลนิษฐ์ก็มาหยุดที่หน้าประตูรั้วของบ้านหลังหนึ่ง เอื้องคำบังคับให้ร่างที่ครอบครองอยู่ลงจากรถไปกดกริ่งรั้วๆ ไม่นานนักเธอก็เห็นคนคุ่นหน้าเดินจากในบ้านมาหยุดที่ประตูรั้ว เข้มมองเธออย่างสงสัย

“เปิด!”

อัมราผู้มีศักดิ์เป็นญาติห่างๆ ของภูวิศเจ้าของบ้านกวาดตามองผู้หญิงซึ่งมายืนเกาะรั้วเหล็กหน้าบ้านอย่างไม่ไว้วางใจ แม่หญิงสาวคนนั้นจะหน้าตาดี แต่งตัวดี ทว่า...จิตใจเป็นเช่นไร ใครจะรู้ได้

“มหาไครคะ”

“ภู!” เสียงเอื้องคำดุดัน จ้องญาติห่างๆ ของสามีตาแทบถลน เนื่องด้วยเธอไม่ชอบสาวใหญ่คนนี้เท่าใดนัก “เปิดประตูให้ฉันเดี๋ยวนี้”

เมื่อถูกเด็กรุ่นหลานใช้กริยาไม่เป็นมิตรและน้ำเสียงกระซอกโฮกฮากโต้ตอบด้วยแบบนี้ อัมราก็หัวหน้าใส ใจนี้ก็อยากสั่งสอนแม่สาวหน้าตาสะสวยแต่กริยามารยาทไม่ได้ครึ่งหนึ่งของหน้าตาให้ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมเสียใหม่ จะได้ไม่มีใครด่าลับหลังว่าพ่อแม่ไม่สั่งไม่สอน ทว่า...เธอไม่ใช่แม่หรือไม่ใช่แม่แต่ญาติของผู้หญิงคนนั้น ดังนั้นจะสอนไปเพื่ออะไร

คิดได้ดังนั้นอัมราก็เซิดหน้าขึ้นเล็กน้อย มองคนที่พยายามเขย่าประตู่รั้วที่ทำด้วยเหล็กราวกับอยากพังมันเข้ามาภายในบ้านเต็มแก่

“คุณหนูไม่อยู่ ไม่รู้จะกลับมาเมื่อไหร่ ถ้าคิดจะพบคุณหนู ต่อไปให้หนักมาก่อน” พุดจบสาวใหญ่ก็สะบัดหน้าจากไป โดยไม่สนใจเสียงกริรร้องโวยวายของผู้หญิงที่เธอไม่เคยเห็นหน้าคนนั้นอีก

เอื่องคำร้องวิ๊ดๆ ด้วยความขัดใจ มือเขย่าลูกกรงประตู แต่เขย่าเท่าไรประตูเหล็กก็ไม่ขยับเขยื้อนเลยแม้แต่น้อย ร่างที่สิงสู้อยู่หอบหายใจอย่างเหน็ดเหนื่อย ในขณะที่ดวงจิตของเธอก็เริ่มอ่อนล้า เร็วแรงในการบังคับร่างนี้ถดถอยลงทุกทีๆ

สุดท้ายเอื่องคำก็จำต้องปล่อยให้ร่างของกุลนิษฐ์ทรุดลงกับพื้น เสียงหอบหายใจดังถี่ ก่อนจิตของเจ้าของร่างจะตื่น กุลนิษฐ์รีอ้อนไปหมดทั้งตัว คอแหบแห้ง เหนื่อย หอบ และ...ตกใจ!

เธอเหลียวมอกรอบกายอย่างตื่นกลัว นี่เธออยู่ที่ไหน มาที่นี่ได้อย่างไร

ยังไม่ทันได้คำตอบเสียงแหลมๆ ของแตรรถก็ดังเข้าหู เมื่อหญิงสาวที่ยังนั่งอยู่กับพื้นถนนมองไปทางซ้ายมือก็เห็นรถสีดำคันหนึ่งติวเข้ามาใกล้ เธอแล้วจอดนิ่ง เธอหันกลับมามองที่ซึ่งตนเองนั่งอยู่...ประตูทางเข้าบ้านของใครก็ไม่รู้

หญิงสาวรู้ได้ในทันทีว่ารถสีดำคันนั้นคงกำลังจะเลี้ยวเข้าบ้านตนเอง และเธอก็มานั่งขวางทางเขาอยู่ กุลนิษฐ์รีบลุกขึ้น แต่ทันทีที่ลุกเธอก็เห็นดาวสีขาวๆ พราวพราว ร่างเล็กโง่งนคล้ายจะเป็นลมจนต้องทรุดลงนั่ง

กับพื้นอีกหนแล้วหลับตา เธอนิ่งหลับตาแล้วหอบหายใจอยู่ตรงนั้นครู่หนึ่ง
ก็ได้ยินเสียงห่มๆ ของผู้ชายคนหนึ่งดังขึ้นว่า

“เป็นอะไรี่ไปล่าคร้บ” ภูวิศเปิดประตู เดินลงจากรถเพื่อไปดูผู้หญิง
ที่นั่งขวางอยู่หน้าประตูบ้านเขาแล้วถามด้วยความสงสัย กวาดตามองเพียง
แวบเดียวเขาก็รู้ว่าเธอไม่ใช่เด็กสาว เด็กสาวอะไรจะแต่งหน้าแต่งตัวเสียสวย
แบบนี้ และเด็กสาวประเภทไหนกันถึงได้มานั่งหอบอยู่หน้าประตูบ้านเขา
แต่เธอเป็นใคร มานั่งตรงนี้ทำไม เขายังไม่รู้

ร่างสูงใหญ่ย่อตัวลงนั่งยองๆ แล้วมองสำรวจหญิงสาวที่นั่งหอบ
หลับตานิ่ง เหงื่อผุดขึ้นมาเต็มหน้าผาก ลัษณาตฤณของหมอทำให้เขา
ถามต่อ “มีโรคประจำตัวอะไรหรือเปล่าครับ”

กุลนิษฐ์ส่ายหน้าช้าๆ ก่อนพยายามลืมตาขึ้น เธอเห็นหน้าของผู้ชาย
ที่นั่งยองๆ อยู่เบื้องหน้า ทว่า... ใบหน้าเขาลอยคว้าง มองไม่ชัดเพราะเหมือน
มีอยู่สี่ห้าหน้าซ้อนทับกัน หญิงสาวรู้สึกพะอืดพะอม ท้องที่เคยว่างเปล่า
เหมือนมีคลื่นระลอกแล้วระลอกเล่าตีขึ้นมาจนเธอต้องยกมือปิดปากและ
หลับตาลงอีกหน

เห็นคนป่วยอยู่ตรงหน้าแบบนี้แล้วจะให้ภูวิศทำอะไรได้ ลากเธอ
ให้พ้นทางแล้วทิ้งไว้ไม่แยแสกระนั้นหรือ

‘เฮ้อ!’ เพราะทำเช่นนั้นไม่ได้ อดีตศัลยแพทย์ฝีมือเยี่ยมจึงบอก
เธอว่า “ขออนุญาตนะครับ ผมจะช่วยประคองคุณเข้าไปนั่งพักในที่ร่มก่อน”

กุลนิษฐ์ไม่ได้เอ่ยปากขออนุญาตแต่ก็พยายามลุกขึ้นยืนเมื่อได้รับการ
ช่วยเหลือ เธอยังคงหลับตานิ่ง เดินโง่งงไปตามการประคอง เดินไป

ลิปกว่าก้าวผู้ชายที่ช่วยเธอก็พูดขึ้นว่า

“นั่งตรงนี้ได้ครับ ระวังนะ พื้นหญ้า ไม่มีพนักพิง”

จุดที่ภุวิศให้ผู้หญิงแปลกหน้านั่งพักคือใต้ต้นปืบซึ่งกำลังออกดอก
พราว จริงๆ แล้วเขาไม่ควรให้คนป่วยมานั่งกับพื้นในบริเวณนี้หรือก จุดนี้
แม้จะหลบแดดได้แต่โอแดดก็ยงทำให้ร้อนอบอ้าวอยู่ดี ความจริงเขาควร
พยุงเธอให้เข้าไปหลบร้อนในบ้าน ควรหาน้ำให้ดื่ม หาผ้าเย็นให้ซับหน้าและ
เนื้อตัว แต่...จะอย่างไรเธอก็เป็นคนแปลกหน้า แม้จะเจ็บป่วยแต่การ
พาคนแปลกหน้าเข้าไปพักภายในบ้านก็ไม่สมควร

มือใหญ่คือสิ่งที่ภุวิศใช้บอกเรียกลมให้คนซึ่งนั่งก้มหน้าลงแนบเข่าที่
กอดเอาไว้ ยิงมองซุดที่ผู้หญิงแปลกหน้าสวมใส่ภุวิศก็ยงประหลาดใจ คนที่
สวมซุดคือกเทลสวยทรูแบบนี้มานั่งเป็นลมที่หน้าบ้านเขาได้อย่างไร

พอได้นั่งพักไ้ตร่มไม้ คนป่วยที่เมื่อครู่หอบหายใจแรงและหน้าซีด
หน้าเขียวก็ดูจะอาการดีขึ้น เธอค่อยๆ เงยหน้าจจนคอตั้งตรงและพยายาม
ลิมตาขึ้นมอง ภาพตรงหน้าไม่ได้หม่นตั่วๆ เหมือนเมื่อครู่อีกแล้ว กุลนิษฐ์
จึงลิมตาขึ้นได้เต็มตาและเห็น...ผู้ชายหน้ายุงคนหนึ่งกำลังนั่งมองเธออยู่

หากเขาจะไม่ขมวดคิ้วมุ่นจนแทบจะกลายเป็นปม หากดวงตาไ้แว่น
กรอบเงินนั้นจะไม่มองเธอด้วยความสงสัย และหากริมฝีปากเขาจะแย้มยิ้ม
ให้เธอลักน้อย กุลนิษฐ์ก็คงจะพูดได้เต็มปากเลยว่า...ผู้ชายใจดีคนนี้หล่อ
มาก

“เป็นยงเิงบ้าง ดีขึ้นแล้วใช่ไหม”

“ค่ะ” กุลนิษฐ์พยายามจะยิ้ม แต่ยามนี้เธอยิ้มไม่ออกจจริงๆ หญิงสาว
กลืนน้ำลายและทำหน้าบ่นยากเมื่อน้ำลายที่เพ็งกลืนลงคอทั้งขมและเหนียว

“ลุกไหวไหม” ผู้ชายคนนั้นถามเธอ และกุลนิษฐ์ก็ลองพยายาม
ลุกขึ้นเอง โดยมีมือสองข้างของผู้ชายคนนั้นกางกั้นเอาไว้เพื่อเธอล้มเขาจะได้
ประคองเอาไว้ทัน

เห็นความมีน้ำใจและเป็นสุภาพบุรุษเต็มขั้นแบบนี้แล้ว เมื่อเธอยืน

ขึ้นมาได้กุลนิษฐ์ก็ไม่ลังเลที่จะยกมือไหว้เขาพร้อมขอบคุณ “ขอบคุณนะคะ
ฉันดีใจแล้วค่ะ ขอบคุณค่ะ” เธอกล่าวขอบคุณเสร็จเรียบร้อยก็ก้าวเท้าซ้ำๆ
อย่างระมัดระวังออกจากเขตบ้านของผู้ชายคนนั้น

หญิงสาวหันรีหันขวางอยู่ครู่หนึ่งที่หน้าประตูบ้าน ก่อนจะเห็นวารถ
ของเธอจอดอยู่ข้างๆ รถสีดำของเจ้าของบ้านใจดีคนนั้นนั่นเอง เธอหันกลับไป
ไปมองผู้ชายที่ยังคงมองตามมาอีกครั้ง ไหว้ขอบคุณเขาอีกหน ก่อนเดินเป่
นินๆ ไปขึ้นรถ

แต่อาจเป็นเพราะเธอเดินเร็วไปหรืออย่างไรไม่ทราบ จึงรู้สึกเหมือน
มีลมพัดผ่านหู ลมนั้นพาเอาเสียงคล้ายเสียงกริตรร้องของใครบางคนมา
ด้วย สายลมนั้นทำกุลนิษฐ์หนาวยะเยือกไปทั้งร่าง

ล่วงเข้าบายคล้อยแล้วเมื่อกุลนิษฐ์ขับรถกลับบ้าน ถึงที่ที่เธอ
กตริโมตเปิดประตู พ่อ แม่ และพี่ชายก็วิ่งกรูออกมาจากบ้าน

ผู้ซึ่งคิดมาตลอดทางกลับบ้านว่าจะอธิบายให้ทุกคนเข้าใจอย่างไรดี
แทบไม่อยากจะหยิบคันเร่งเพื่อนำรถเข้าบ้าน ทว่า...พ่อไม่เคยสอนให้เธอ
หนี ตรงข้ามพ่อสอนให้เธอสู้ตลอด และเผชิญหน้ากับทุกสถานการณ์
ที่ผ่านเข้ามาในชีวิตอย่างมีสติ

เพราะได้รับการสั่งสอนมาเช่นนั้น แม้จะกลัว แม้จะยังหาคำอธิบาย
ให้ทุกคนเข้าใจไม่ได้ว่าเพราะเหตุใดเธอจึงขับรถออกจากบ้านในวันหมั้น
และคงทำให้ผู้ใหญ่ทั้งสองฝ่ายเป็นเดือดเป็นร้อน แต่กุลนิษฐ์ก็เลือกที่จะ
เผชิญหน้ากับมัน ไม่หนี

หญิงสาวขับรถเข้ามาจอดประจำที่ ก่อนก้าวลงมาด้วยสีหน้าไม่สู้ดีนัก
เธอเหลือบมองพ่อแม่ตามด้วยพี่ รู้สึกโล่งใจขึ้นมานิดหน่อยเมื่อมองไม่เห็น
ความเคืองโกรธใดๆ ความรู้สึกเดียวที่อยู่บนใบหน้าของทุกคนคือความ
เป็นห่วงเป็นใย และทันทีที่แม่ยื่นสองแขนตรงมาข้างหน้า ขอบตากุลนิษฐ์
ก็ร้อนผ่าวและวิ่งเข้าไปสู่อ้อมกอดของแม่

เธอไม่ได้ร้องไห้เพราะรู้สึกผิด แต่ร้องไห้เพราะรู้ว่า ไม่ว่าเธอจะทำอะไรลงไป ผิดพลาดร้ายแรงแค่ไหน ครอบครัวจะยังอยู่เคียงข้างเธอเสมอ แต่...เธอนะหรือที่ทำให้ผิดพลาด ถ้าบอกทุกคนว่าไม่ได้ตั้งใจจะหนีงานหมั้น ใครจะเชื่อเธอบ้าง

“แมนยังรอניתอยู่นะ นิดจะเข้าไปพูดกับเขาคนเดียวหรือให้พี่เข้าไปเป็นเพื่อน”

เสียงของพี่ชายทำให้น้องสาวงยหน้าขึ้น มองข้ามไหล่ของแม่เข้าไปยังห้องรับแขกที่อยู่ด้านหลัง ที่นั่น...ชินาธิปซึ่งควรจะเป็นคู่หมั้นของเธอแล้ว นั่งรออยู่บนโซฟา สีหน้าของเขาเรียบเฉย ไม่บ่งบอกอารมณ์ ดวงตาคู่นั้นไม่ได้มองมาทางเธอ แต่มองตรงไปข้างหน้าเหมือนกำลังคิด กำลังตัดสินใจอะไรบางอย่าง

“ขอเวลาเราเป็นส่วนตัวสักครู่นะคะ” ในที่สุดกุลนิษฐ์ก็พูดขึ้น และผลจากอ้อมอกแม่เพื่อเดินเข้าไปเผชิญหน้ากับชินาธิปตามลำพัง

แม้เธอจะนั่งลงข้างกายเขา ทว่าชินาธิปยังคงมองตรงไปข้างหน้า ไม่ยอมหันมามองเธอ กิริยาของเขาพอบอกได้ว่าเคืองเธอแค่ไหน แต่หญิงสาวไม่โทษเขาหรอก เธอทำให้เขาขายหน้าญาติผู้ใหญ่ เธอผิด...และไม่ดีเอง

“นิดขอโทษค่ะพี่แมน” กุลนิษฐ์เลือกที่จะไม่อธิบายถึงเหตุผลว่าทำไมเธอจึงหายไป แต่เลือกที่จะขอโทษเขาแทน

“ทำไม” เสียงถามกลับเบาหวิว

กุลนิษฐ์ส่ายหน้า อยากรอบว่าเธอไม่ได้ตั้งใจให้ทุกอย่างเป็นแบบนี้ ไม่ได้ตั้งใจหนี แต่บอกไปใครจะเชื่อเธอเล่า

“ถ้านิดไม่รักพี่ นิดน่าจะบอก ไม่ควรให้พี่กับพ่อแม่ของพี่ต้องอับอายขายหน้าผู้ใหญ่เขาแบบนี้” เมื่ออารมณ์เขาเริ่มพุ่งสูงขึ้น เสียงชินาธิปก็ดังตามดวงตาเกรี้ยวกราดตวัดมามองแฟนสาว มือเขาคำว่าแขนเธอบีบและเขย่าจนแขนเล็กๆ นั้นแทบหลุดออกจากกร่าง “ทำไมนิด นิดฉีกหน้าที่แบบนี้ทำไม”

“นิดไม่ได้ทำ...” กุลนิษฐ์ปฏิเสธเสียงเครือ แต่ไม่มีประโยชน์อะไร

เลยเมื่อชินาธิบไม่คิดจะฟัง

“พี่เจ็บมากนิด”

“พี่แมนคะ นิดขอโทษ” เธอพนมมือไหว้เขาแต่เขาเมินหน้าหนี ไม่รับไหว้ ไม่รับคำขอโทษ ไม่รับรู้ถึงความรู้สึกผิดของคนที่นั่งนำตารินอยู่ตรงหน้า ชินาธิบมักคิดถึงแต่ตนเองเท่านั้น และตอนนี้เขาก็คือผู้เจ็บ ผู้อาย ส่วนกุลนิษฐ์คือผู้ที่ทำร้ายเขาอย่างไม่น่าให้อภัย

“พี่ไม่ต้องการคำขอโทษ พี่ต้องการคำตอบ” เสียงชายหนุ่มห้วน ดุ มือเขาบีบแขนเธอแรงขึ้นอีกจนใบหน้าเธอเหยเก “ไม่รักพี่ทำไมนิดไม่บอก!”

“นิด...นิด...” หญิงสาวคิดหาคำพูดที่ดีและเหมาะสมมาตอบ แต่... ไม่มี จึงได้แต่พูดคำซ้ำๆ ออกไปว่า “นิดขอโทษ”

เมื่อคำขอโทษหลุดออกมาอีกครั้ง ชินาธิบก็ผลักรางที่นั่งอยู่ข้างๆ จนสุดแรงแล้วผลุนผลันลุกขึ้น เขามองกุลนิษฐ์ที่นอนตะแคงอยู่บนโซฟา แล้วหลุดปาก “เลว เราจบกันแค่นี้!” ก่อนเดินลงบันไดออกไปจากบ้าน

กุลนิษฐ์คลำแขนที่ถูกบีบจนช้ำเอาไว้ เธอมองตามชินาธิบไปแต่ไม่ลุกตาม ไม่ห้าม ไม่เรียกให้เขากลับมาคุยกันก่อน เพราะ...ยังมีเรื่องอะไรจะคุยกันอีกเล่า ถึงเธอไม่ได้ตั้งใจจะหนีงานหมั้น ทว่าลึกลงในใจแล้วเธอก็ยินดีไม่น้อยที่ไม่ต้องหมั้นหมายกับเขาไม่ใช่หรือ

ใช่...เธอไม่รักเขา ไม่ว่าจะเขาจะดีเพียงใด ไม่รักก็คือไม่รัก ให้มันจบลงไปแบบนี้ละ ดีแล้ว!

พ่อไม่ตำหนิเธอแม้แต่ครั้งคำ พี่ก็ไม่ถามว่าทำไมจึงทำเช่นนี้ ส่วนแม่นั้นถามเธอแค่ว่า “กินอะไรมารียังนิด หิวไหม แม่ไปหาอะไรมาให้รองท้องดี รีเปล่า” เพียงเท่านั้น

ครอบครัวเธอเข้าใจจิตใจเธอดีที่สุด ไม่ถาม ไม่ตอกย้ำ ไม่ซ้ำเติม ไม่อยากรู้แม้เหตุผลของการหายไปของเธอ ทุกคนรับรู้เพียงว่าเธอตัดสินใจแล้วเท่านั้น...จบ

กุลนิษฐ์ปฏิเสธอาหารแม่ห้องจะร้องอุทธรณ์ ทว่าในตอนนั้นเธอกินอะไรไม่ลงจริงๆ หญิงสาวขอตัวขึ้นไปอาบน้ำพักผ่อน แต่เอาเข้าจริงหลังจากปิดประตูห้องและเดินเข้ามานั่งบนเตียงแล้ว เธอก็นั่งนิ่งอยู่แบบนั้น

สมองเธอว่างเปล่า เรื่องหลายเรื่องวนเวียนอยู่ในหัว แต่เธอกลับคิดปะติดปะต่อหรือตัดสินใจอะไรไม่ได้เลย เธอถอนหายใจยาวออกมาในที่สุด ก่อนจะหึ่งตัวลงนอน

เมื่อศีรษะกระทบพุกหญิงสาวก็เจ็บนิดหน่อยเพราะหวีล้นกดหนังศีรษะ เธอยกมือขึ้นดึงหวีออก นำหวีมาดู พินิจพิจารณาแล้วพูดออกมา

“คุณอยู่ในนี้รีเปล่าคะ คุณต้องการให้ฉันทำอะไรก็ขอให้บอก แต่ฉันขอ...อย่ามาหลอก อย่ามาใช้ร่างฉันแบบนี้ ฉันสงสารคุณนะ แต่ที่คุณทำมันน่ากลัวเกินไป คุณพาฉันไปที่ไหนก็ไม่รู้ หากเกิดอันตรายขึ้นกับฉันคุณก็บาปนะคะ คุณอาจจะไม่ได้ไปพูดไปเกิดอีกเลยเพราะผลกรรมที่คุณก่อกับคนที่ไม่รู้ชื่อไหนชื่อไหนแบบนี้”

พูดจบกุลนิษฐ์ก็รอ...รอให้คนที่เธอคาดว่าน่าจะสิงอยู่ในหวีล้นสื่อสารอะไรกับเธอ บอกแล้วว่าเธอไม่กลัวผี อาจมีตกใจบ้างเมื่อถูกหลอกแต่ก็ไม่ได้กลัว ตรงข้ามยิ่งได้ฝืนเห็นเหตุการณ์ที่ผีผู้หญิงคนนั้นตายอย่างสยดสยอง กุลนิษฐ์ก็ออกจะสงสารเธอมากกว่ากลัว เธออยากช่วยเหลือดวงวิญญาณนี้ให้ไปสู่ที่ خوب ทว่า...รออยู่นานสองนานคุณผีที่สิงอยู่ในหวีก็ไม่ตอบกลับมาแต่อย่างใด

“เฮ้อ” เมื่อไม่สามารถติดต่อสื่อสารอะไรกันได้อีก กุลนิษฐ์ก็พินลมออกจากกริมฝีปากเบาๆ ก่อนที่หิวลงข้างกายแล้วหลับตา

แท้จริงแล้วดวงวิญญาณของเอื้องคำยีน้อยู่อ้างเตียงนั่นเอง และเธอก็ได้ยินคำพูดของกุลนิษฐ์ทุกคำ เธอพยายามกริตร้อง ‘ช่วยฉันด้วย ช่วยด้วยกริตรี!’ แต่ไม่ว่าร่างที่เนาพะจนไม่เหลือภาพสาวสวยจะกริตร้องเพียงไรพยายามคว่ำร่างที่นอนอยู่บนเตียงขึ้นมาแค่ไหน ก็ไม่สามารถจับต้อง

กุลนิษฐ์ได้ และเสียงกรีดร้องของเธอก็ไม่ได้ล่วงเข้าสู่ประสาทของใครเลย

เกือบเดือนทีเดียวที่กุลนิษฐ์ทำบุญตักบาตรที่หน้าปากซอยเข้าบ้านทุกวัน อีกทั้งยังไม่ลืมกรวดน้ำให้คุณผีที่น่าสงสารตนั้นเป็นประจำ

เธอไม่รู้หรือว่าคุณผีจะได้รับผลบุญที่ส่งไปหรือไม่ เพราะไม่รู้จักชื่อของผู้หญิงคนนั้น เวลากรวดน้ำจึงไม่ได้พูดชื่อ แต่เธอก็นึกถึงหน้าของผู้หญิงคนนั้น อีกทั้งยังเชื่ออยู่อย่างหนึ่งว่า เมื่อคนเราตั้งใจทำอะไรดี ๆ ให้ผู้อื่น แม้เขาจะไม่ได้รับผลบุญ เขาก็คงรู้สึกดีกับเราขึ้นมาบ้าง

ดังนั้นตลอดเวลาเกือบเดือนที่เธอทำบุญให้คุณผีตนั้น จึงไม่เคยฝันร้ายหรือถูกสิ่งลึกลับเลย แม้จะเคยลองดีโดยการนำหัวสับมาเสียบผมอีกหลายครั้ง

จะเป็นไปได้ไหมว่า...ตอนที่เธอถูกผู้หญิงคนนั้นสิง คุณผีได้ใช้ร่างเธอพาวิญญาณที่ระทมทุกข์กลับไปยังที่ที่ตนอยากไป ไปพบคนที่อยากพบ และเมื่อทุกอย่างจบสิ้น เธอผู้นั้นก็ได้ไปผุดไปเกิดเพราะหมดห่วงแล้ว

กุลนิษฐ์ซึ่งกำลังนั่งกรวดน้ำอยู่ที่ต้นโมกซ์หน้าบ้านยิ้มนิดๆ และพิมพ์ออกมาว่า “ใครจะรู้ได้ แต่ไม่ว่าคุณจะอยู่ที่ไหน ก็ขอให้คุณเป็นสุขนะคะ”

ร่างซึ่งนอนอยู่บนเตียงกระสับกระส่ายอย่างเห็นได้ชัด ที่กุลนิษฐ์เป็นเช่นนั้นก็เพราะว่าฝันร้ายศิบลานเข้ามาหาเธออีกหนนั้นเอง

เธอฝันถึงเหตุฆาตกรรมผู้หญิงที่น่าสงสารคนนั้นอีกครั้ง และแม้จะหลับตาลงเพื่อหลีกเลี่ยงภาพแสนโหดร้าย ทว่าเธอก็ยังคงต้องฟังเสียงกรีดร้องและเสียงสับแข้งที่กรีดลึกลงในประสาทอีกหน

แปลก...ที่เธอพยายามคิดบสวดมนต์ บทแผ่เมตตาที่ยามตื่นท่องได้คล่อง แต่ตอนนี้กลับจับต้นชนปลายไม่ถูก เธอยืนหลับตาอยู่แบบนั้น

จนเสียงจอบพาดดินเฉาะๆ ลึนสุด และเสียงหัวเราะของสัตว์ร้ายทั้งสอง
ค่อยๆ ลอยห่างไป เธอภาวนาให้ตนตื่นเสียที่... ตื่นสิ ตื่น!

หญิงสาวพยายามปลุกตนเอง ทว่าเธอยังคงรู้สึกที่ว่าเท้าจมอยู่ในเลน
จมูกยังได้กลิ่นสาบสาบของอะไรบางอย่างที่ไม่คุ้นเคย กุณนิษฐ์อยากจะทำ
มือขึ้นปิดจมูกแต่ก็ทำเช่นนั้นไม่ได้ เธอได้แต่ยืนตัวตรงแข็งทื่อไม่ต่างอะไร
กับไม้หรือก้อนหิน

เฮ้! เหมือนมืออะไรเย็นๆ เหมือนๆ เตะจมูก กุณนิษฐ์ลืมตาขึ้นแล้ว
ก็ร้องกรี๊ดเมื่อเห็นใบหน้าเฝ้าพะของผู้หญิงที่เพิ่งถูกสองคนร้ายฝังมาเย็น
อยู่ตรงหน้า ที่รายงานว่านั่นคือปลายจมูกของเธอชนอยู่กับปลายจมูกที่มี
หนอนไซของผู้หญิงคนนั้น!

ร่างแบบบางสะดุ้งเฮือก มือที่ในฝันแข็งราวท่อนไม้ยกขึ้นมาปิด
ปลายจมูกตนเป็นพัลวัน เธอรู้สึกทั้งขยะแขยง พะอืดพะอม และอยากจะ
อาเจียนเป็นที่สุด เนื่องจากสิ่งที่เธอเกลียดและกลัวที่สุดก็คือ... หนอน!

หญิงสาวรีบหลบผ้าห่มออกจากกายแล้ววิ่งเข้าไปในห้องน้ำ บ้วนปาก
ก่อนจะง้วนน้ำล้างหน้า จบกัน ไม่ต้องนอนแล้วคืนนี้... กุณนิษฐ์คิดอย่างแข็งๆ
แล้วยึดตัวตรง ดึงผ้าขนหนูมาซับหน้า เมื่อน้ำถูกซับออกไปเธอก็ลืมตาขึ้น
ชนทั้งตัวลุกชูเมื่อกระจกเงาหน้าอ่างล้างหน้ามิได้ฉายภาพเธอคนเดียว
อีกต่อไป

ผู้ที่ยืนอยู่ข้างหลังเธอมองดูก็รู้แล้วว่าไม่ใช่มนุษย์ เนื่องจากผมหยิก
ยาวของร่างนั้นหลุดร่วงเป็นหย่อมๆ เผยให้เห็นถึงสมองที่มีหนอนไซย้วยเยี้ย
ดวงตาที่มองประสานเธอในกระจกนั้นแดงก่ำดูจลี้เลือด จมูกและเหมือน
จะหลุดหายไปจนเหลือแต่เนื้อสดๆ และสิ่งที่อยู่ในโพรงจมูกก็คือ... หนอน!

กุณนิษฐ์ตะลึงมองอยู่หลายวินาทีก่อนจะรีบหลับตาแล้วพนมมือแต่
พูดเร็วเร็ว “ฉันขออภัย อย่ามาให้ฉันเห็นในสภาพแบบนี้เลย มันน่ากลัว
คุณต้องการอะไรก็บอกฉันมา ถ้าไม่เหลือปากว่าแรงฉันจะทำให้”

คำตอบคือเสียงร้องให้กระซิกซึ่งฟังแล้วแสนวังเวง เย็นจับชั่วคราวใจ

จนเธอรู้สึกว่ามีมือกับเท้าเย็นเฉียบ แคมยัง... ลั่นเป็นเจ้าเข้าอีกด้วย นี่ขนาด
เธอเป็นคนไม่กลัวผีนะ

“ฉัน...ฉันจะทำบุญไปให้คุณอีกนะ ทำสังฆทานด้วยก็ได้ หรือจะให้สร้าง
ศาลาวัด สร้างโบสถ์ ฉันจะทำให้คุณทั้งนั้น”

“ภู...ภู...” เสียงเบาหวีดดังขึ้นพร้อมกับลมแผ่วเบาพัดโชยมาจาก
ด้านหลัง กุลนิษฐารู้สึกว่าคุณผีน่าจะชะโงกตัวเข้ามาใกล้และกระซิบอยู่ข้าง
หูเธอ

โอ๊ย! หอนอนจะหล่นลงมาโดนตัวเธอไหม

ความกลัวหอนอนทำให้หญิงสาวที่หลับตาปี๋ค่อยๆ อย่งเท้าไปทาง
ประตู อยกายอยู่ให้ห่างจากคุณผีสักหน่อย แต่ทันทีที่เธออยากเท้าออกไป
ยังไม่ทันได้เคลื่อนตัวตาม บ่าทั้งสองข้างก็หนักอึ้งเหมือนถูกอะไรทับเอาไว้

เธอไม่อยากจินตนาการว่าอะไรกันที่ทับบ่าอยู่ ไม่กล้าเปิดตามองด้วย
ได้แต่พูดเสียงลั่นออกไปว่า “คุณอย่าทำแบบนี้ลึคะ คุณกำลังทำให้ฉันกลัว
นะ”

“ภู...อยากพบ...ภู”

ถ้อยคำซึ่งดังอยู่ข้างหูฟังไม่ปะติดปะต่อเท่าใดนัก แต่กุลนิษฐ์ยัง
สามารถเดาออก “ภู...แฟนคุณใช่ไหมคะ คุณอยากไปพบเขา ฉันเข้าใจแล้ว”
ประโยคสุดท้ายของเธอดูโลด เมื่อในที่สุดก็สามารถสื่อสารกับผีและรู้
ความต้องการของคุณผีได้เสียที

“ฉัน...ฉันอยากจะลืมตา แต่ก็กลัวจะเห็นสภาพที่น่ากลัวของคุณ”
บอกหลายครั้งแล้วว่ากุลนิษฐ์ไม่ได้กลัวผี สิ่งที่เธอกลัวนั่นคือสภาพของผี
ต่างหาก “ถ้าเป็นไปได้ คุณช่วยไปยืนอยู่ห่างๆ ฉันเหนื่อยได้ไหมคะ แล้วก็...
ถ้าจะกรุณา ช่วยมาในสภาพที่ฉันพอจะมองได้ด้วย คือ...ฉันกลัวหอนอน
นะคะ”

แรงกดที่บ่าทั้งสองข้างจางหายไป อาการขนลุกก็บรรเทาเบาบางลง
พร้อมกับการที่กุลนิษฐ์ได้ยินเสียงกระซิบซึ่งคล้ายจะอยู่ไกลออกไป

“...ขอโทษ”

พอได้ยินคำนั้นหญิงสาวก็ยิ้มออกมาได้และค่อยๆ ลืมตา เธอยังคงยืนอยู่หน้ากระจก แต่ด้านหลัง... ในระยะประชิด ไม่มีสิ่งนำถ่วงยืนซ้อนอยู่แล้ว

ร่างบางในชุดนอนเนื้อนิ่มหันไปด้านหลังช้าๆ กวาดตามองไปรอบห้องน้ำ รอบแรกเธอมองไม่เห็นอะไร ไม่มีสิ่งแปลกปลอม ทว่าพอตัวตาสายตากลับไปมองอีกครั้ง เธอก็พบคุณผีตนนั้นนั่งคุดคู้อยู่ที่ชอกข้างชักโครก... ในสภาพที่พอรับได้ ผมยาวเปียกน้ำลู่สไล้ไปกับเรือนร่างที่ซีดจนเขียว ไม่มีชิ้นส่วนของร่างกายบริเวณไหนหลุดร่วงหรือขาดหายไป และที่สำคัญคือไม่มีหนอน

“ออกไปคุยกันข้างนอกเถอะค่ะ” กุลนิษฐ์ชวนผีราวชวนเพื่อน

ร่างเขียวซีดซึ่งชุกอยู่ในชอกข้างชักโครกสั่นสะท้าน ก่อนใบหน้าโตกระหม่อมจะเงยขึ้นมองกุลนิษฐ์ “ฉัน...ไม่มีแรง”

“ค่ะๆ ั้งคุยกันในนี้ก็ได้ค่ะ เมื่อกี้คุณบอกว่าคุณอยากพบกู”

ไม่ใช่หน้าต่างที่ไหลลงมาจากดวงตาของผีสาวตนนั้น แต่เป็นเลือดเลือดสดๆ ต่างหากที่ไหลลงมาเป็นสาย กุลนิษฐ์ขุ่นลุกขึ้นมาอีกจนต้องกอดตัวเองเอาไว้

“อย่ากลัว ฉันไม่ทำอะไรเธอ ฉันอยากให้คุณช่วย ช่วยฉันนะ”

ไม่รู้ว่ามีหรือดีที่กุลนิษฐ์จะต้องตัดสินใจช่วยคุณผีที่บอกว่าตนเองชื่อเอื้องคำ และวอนขอให้เธอพาดวงวิญญาณที่น่าสงสารนี้กลับไปหาสามีกับลูก

“ได้โปรดเถอะนะ กรุณาฉันเถอะ ฉันคิดถึงสามี คิดถึงลูก ฉันตายจากโดยที่ไม่ได้ลาพวกเขาด้วยซ้ำ” เอื้องคำถึงกับก้มลงกราบเธอ และขอใช้ร่างเธออีกครั้งเพื่อจะได้คุยกับสามีเป็นครั้งสุดท้าย

กุลนิษฐ์เป็นคนขี้สงสาร ปกติใครมาร้องให้ร้องห่มขอยืมเงินเธอเป็นต้องใจอ่อนยินยอมให้ยืมเสียทุกทีไป แต่คราวนี้... การยอมให้ผียืมร่างนี่นะ

มันจะมากเกินไปหรือเปล่า สีหน้าหญิงสาวเริ่มแสดงความลำบากใจออกมา เธอมองเอื้องคำซึ่งยังคงพนมมือกราบลงไปในพื้นที่ห้องน้ำไม่ยอมลุกขึ้น เสียงถอนหายใจดังชัดเจนในห้องน้ำที่เงียบกริบ

“ฉันเห็นใจคุณนะคะคุณเอื้องคำ แต่...เรื่องยี่มร้างนี่มัน...ให้ฉันเป็นล่ามบอกข้อความของคุณกับสามีแค่นั้นไม่ได้หรอกค่ะ”

“กรุณาฉันเถอะ กรุณา...กรุณา เมตตาด้วย ฉันอยากกอดลาลูก”

เมื่อเห็นร่างซีดๆ นั้นสิ้นสะท้านขึ้นมาอีกครั้ง ได้ยินเสียงร้องไห้และสะอื้นออกมาทำใจเธอแทบจะขาดไปด้วยอีกครา กุณิษฏ์ก็ถอนหายใจยาวเหยียดออกมาอีกรอบ

“ครั้งเดียวใช้ไหม” สุดท้ายเธอก็ใจอ่อน

เอื้องคำลุกจากท่าหมอบกราบมานั่งพับเพียบ ใบหน้าซีดเขียวของผีสาวมีรอยยิ้ม บ่งบอกว่าเมื่อยามที่เธอยังมีชีวิตอยู่นั้น เธอต้องเคยเป็นผู้หญิงที่สวยงามหาตัวจับยากจริงๆ เพราะขนาดซีดจนเขียวแบบนี้ก็ยังสวย

“ครั้งเดียว” พุดจบ เกร่างที่นั่งพับเพียบอยู่ข้างซักโครกก็ค่อยๆ เลื่อน และหายไปเป็นที่สุด

๕

คราวนี้กุลนิษฐ์รู้ทั้งชื่อและนามสกุลของคุณผีเรียบร้อยแล้ว เมื่อเธอไปทำสังฆทานที่วัดใกล้บ้านจึงระบุชื่อของเอื้องคำลงไปอย่างถูกต้อง และดูเหมือนว่าเอื้องคำจะได้รับผลบุญในครั้งนี้อย่างเต็มที่ ด้วย เพราะทันทีที่กุลนิษฐ์กลับมาถึงห้องนอนของตนเอง เธอก็พบว่าเอื้องคำนั่งรออยู่บนเตียงแล้ว

ร่างขาวซีดนั้นไม่ได้ดูซีดจนน่ากลัวเหมือนเมื่อคืน ทว่าเธอยังคงไม่มีเสื้อผ้าสวมใส่ติดกายเหมือนเดิม สภาพร่างเปล่าเปลือยนั้นทำให้ผีสาวแสนสวยยิ่งดูน่าสงสาร เพราะเมื่อกุลนิษฐ์เห็นสภาพแบบนั้นก็อดคิดถึงวาระสุดท้ายที่แสนเศร้าของอีกฝ่ายไม่ได้

ผู้หญิงยอมเข้าใจดีว่าไม่มีเหตุการณ์เลวร้ายอะไรที่จะเลวร้ายเท่ากับการถูกข่มขืน นี่เอื้องคำถูกข่มขืนแล้วล่ะ ถูกพรากจากครอบครัวที่มีพร้อมทั้งสามีและลูกเล็กๆ เธอคงทรมานมาก

“ขอบใจมากที่ส่งผลบุญมาให้ฉัน” เอื้องคำยิ้มหวานให้เจ้าของห้อง และหมากตัวสำคัญที่จะพาเธอไปพบสามี “เธอใจดีมากที่ช่วยคนไม่รู้จำกัน

เลยแบบนั้น”

“ไม่รู้จั๊กก็เหมือนรู้จั๊ก อันที่จริงฉันรู้สึกผูกพันกับคุณมากกว่าเพื่อนบางคนเสียอีก เพราะ...ฉันเห็นการตายของคุณ” กุลนิษฐ์เดินเข้าไปนั่งข้างเอื้องคำ “คุณเข้าฝันฉันใช่ไหมคะ”

เจ้าของไบหน้าขาวซีดยิ้มละมุนก่อนพยักหน้านิดๆ เป็นคำตอบ

“คุณอยากให้ฉันไปแจ้งความให้ไหมคะ เอาคนร้ายพวกนั้นเข้าคุก”

ยิ้มละมุนค่อยๆ แปรเปลี่ยนเป็นยิ้มที่ทำให้กุลนิษฐ์ขมลูก “ฉันยิ้มละมุนค่อยๆ แปรเปลี่ยนเป็นยิ้มที่ทำให้กุลนิษฐ์ขมลูก “ฉันไม่สนใจพวกมันหรอก มันทำกรรมอะไรไว้ก็ต้องรับผลกรรม ฉันสนใจแต่สามีและลูกของฉัน ปานนี้พวกเขาจะเป็นยังไงบ้าง...ลูกแม่...”

เมื่อเลือดเริ่มไหลรินออกมาจากดวงตาของเอื้องคำ กุลนิษฐ์ก็ยิ้มเหยยไม่กลัว แต่ภาพตรงหน้านี้สยงจริงๆ นะ ขนาดคนไม่กลัวผียังอดรู้สึกขนลุกไม่ได้ ขณะกำลังขนลุกขนพองอยู่คนเดียวเพลินๆ กุลนิษฐ์ก็ผงะจนแทบจะตกเตียง เมื่อเอื้องคำถลันเข้ามาหาจนไบหน้าที่มีเลือดไหลออกจากดวงตาเป็นทางอยู่ห่างจากหน้าเธอไม่ถึงหนึ่งฟุต

‘จะบ้าตาย ทำไมผีต้องทำอะไรหลอนๆ แบบนี้ด้วยนะ!’

แม้จะต่อว่าคุณผีในใจ แต่กุลนิษฐ์ก็เลือกที่จะไม่บ่นอะไรออกมา เธอแค่ขยับไปนั่งให้ไกลจากผีตนนั้นอีกนิดแล้วถอนหายใจเบาๆ เมื่อเอื้องคำไม่ได้ขยับตามมา

“เธอช่วยติดต่อสามีฉันเดี๋ยวนี้เลยได้ไหม ฉันอยากพบเขา อยากพบเหลือเกิน”

กุลนิษฐ์พยักหน้าทันที “ได้สิคะ ฉันพาคุณไปพบเขาเดี๋ยวนี้เลยก็จะได้จะได้จบเรื่องเสียที”

เอื้องคำมองสาวหน้าใสที่เป็นคนดีเสียเหลือเกินแล้วยิ้ม “คราวก่อนฉันไปพบเขาแล้วแต่ถูกขัดขวาง คราวนี้ต้องไม่มีใครมาขัดขวางฉันได้อีก!”

หัวใจกุลนิษฐ์เต้นตึกตักเมื่อต้องโทร. ไปหาคนที่เธอไม่รู้จัก แต่ยังคงจำเค้าหน้าเขาได้

ผู้ชายที่ชื่อภู สามีของคุณผีเอื้องคำเป็นคนรูปหล่อ ความหล่อเหลานั้นโดดเด่นตรงตาตริ่งใจผู้คนได้ง่าย ทว่ากุลนิษฐ์กลับจำเรื่องที่เขารวยเหลือเธอได้แม่นกว่า คนแบบกุลนิษฐ์ไม่ได้มองคนที่รูปลักษณ์ แต่มองลึกเข้าไปในจิตใจของคนคนนั้น และกับผู้ชายคนนั้น เธอก็จำเขาได้เพราะเขาเป็นคนดีมีน้ำใจ เขามาช่วยพยาบาลเธอตอนที่เธอเป็นลมอยู่หน้าบ้านเขา

แต่คนที่ทำทางใจดีคนนั้นจะว่าอย่างไรหนอ หากเธอบอกเขาว่า ผีภรรยาเขาอยู่ข้างๆ เธอ อีกทั้ง...ยังอยากพบเขาเหลือเกิน

สัญญาณโทรศัพท์ที่ตั้งอยู่นานจนกุลนิษฐ์คิดว่าสายคงถูกตัดไปแล้ว กำลังจะลดโทรศัพท์ลงจากหู ปลายสายก็พูดขึ้นพอดี

“ฮัลโหล”

กุลนิษฐ์มองเอื้องคำที่นั่งอยู่ตรงหน้า ทันทีที่เธอได้ยินเสียงสามีก็ร้องเรียก “ภู...ภูชา ภู”

“ฮัลโหล”

เมื่อเสียงของผู้ชายคนนั้นดังขึ้นอีกครั้ง กุลนิษฐ์ก็รีบตอบกลับ “สวัสดีค่ะ คุณ...ภู”

ปลายสายเสียงไปครู่ใหญ่ก่อนจะถามกลับมาว่า “คุณเป็นใคร รู้เบอร์นี้ได้ยังไง”

“ฉันเป็นใครไม่สำคัญหรอกค่ะ สิ่งที่จะพูดต่อไปนี่สำคัญกว่า” กุลนิษฐ์พูดในสิ่งที่เอื้องคำบอกให้เธอพูด “ฉันรู้ว่าคุณเอื้องคำภรรยาคุณอยู่ที่ไหน”

พูดจบกุลนิษฐ์ก็ปากคอดแห้งผากด้วยไม่เคยพูดโกหกมาก่อน ทว่า...เอื้องคำบอกเธอว่าถ้าไม่พูดเช่นนี้ ภูวิศจะไม่มีทางมาพบเธอแน่ๆ

“บ้าเหอ! นี่เธอต้องการอะไร ไม่สนุก ไม่ตกลงนะที่มาพูดอะไรแบบนี้”

เสียงตะคอกที่ดังกลับมาทำให้กุลนิษฐ์ทำหน้าที่หาย ไม่คิดเลยว่าคนที่

ดูใจดีจะไม่โหยร้างแบบนี้ แต่เอ...เขาโหมโหทำไมกัน ถ้าได้รู้ข่าวภรรยาที่หายไป
ตั้งสองปีแล้ว เขาควรจะตีใจมิใช่หรือ

เธอมีดวงสังขน์ลึกลับตอบคำถาม เอื้องคำที่นั่งอยู่ตรงกันข้ามกับเธอ
จึงกรีดเสียงไล่ “มัวทำอะไรอยู่ ตอบกลับไปสิ ตอบกลับไป!”

กุลนิษฐ์สะดุ้งเมื่อได้ยินเสียงสั่งการราวกับเธอเป็นคนรับใช้

เฮ้อ...แบบนี้ใช่ไหมที่เขาเรียกว่าเนื้อไม้ได้กิน หนังไม้ได้รองนั่ง
แต่เอากระดูกมาแขวนคอ...กระดูกผีเสียด้วย

“คุณต้องมาพบฉันที่คอนโดฯ ของคุณ พรุ่งนี้บ่ายโมงนะคะ ฉันจะรอ”
พูดตามบทเรียบร้อยกุลนิษฐ์ก็กดตัดสายพร้อมถอนหายใจยาวอย่าง
โล่งอก ทว่าโล่งอกได้ไม่เท่าไร เบอร์ที่เธอเพิ่งโทร. ออกไปก็โทร. กลับเข้ามา
หญิงสาวเงยหน้าเหลอหลายขึ้นมองคุณผี

“เขาโทร. กลับมาทำไมคะ”

เอื้องคำยิ้มเศร้า “ภูเขาคือคนรอบคอบ ระวังตัวไว้ ระวังตัวไว้ใจ
เธอ”

“แล้วจะทำยังไง”

“รับสายสิ แล้วพูดตามฉัน”

กุลนิษฐ์พยักหน้าก่อนรับโทรศัพท์แล้วพูดตามผี “เก็บความสงสัย
ของคุณเอาไว้พรุ่งนี้เถอะคะ พรุ่งนี้ฉันจะตอบคุณทุกเรื่อง” พูดจบเอื้องคำ
ก็สั่งให้เธอปิดโทรศัพท์ทันทีเพื่อไม่ให้ภูวิศติดต่อกลับมาได้อีก

ผีสาวยิ้มหวานให้มนุษย์จิตใจดีผู้ช่วยเหลือเธอทุกอย่าง ริมฝีปาก
เธอยิ้มทว่าดวงตานั้นแข็งกร้าว ผีสาวคิดอะไรอยู่ มีหรือคนชื่อๆ และ
จิตใจดีแบบกุลนิษฐ์จะรู้เท่าทัน

ภูวิศกัดกรามแน่น ใจหนึ่งบอกให้เขาเลี้ยวรถกลับบ้าน แต่อีกใจ
บอกให้เขามุ่งหน้าตรงไปยังคอนโดฯ เล็กๆ แถวชานเมืองซึ่งเขาซื้อห้องที่มี
หนึ่งห้องนอน หนึ่งห้องน้ำ ห้องรับแขก ห้องกินข้าว และห้องครัวรวมอยู่

ในนั้นเอาไว้ตั้งแต่เมื่อหลายปีก่อน

แม่คอนโดฯ ที่เขาซื้อด้วยน้ำพักน้ำแรงของตนเองนั้นจะเล็ก แคบ ไม่สะดวกสบายเหมือนบ้านแสนگیرหลังปัจจุบัน ทว่ามันกลับเป็นสถานที่ซึ่งเต็มไปด้วยความทรงจำดีๆ ระหว่างเขากับเธอ

เอื้อง...สองปีแล้วสินะที่เธอหายไปไม่ได้ข่าวคราว สองปีที่เขาทิ้งตามหาเองและให้หนักสืบช่วยติดตาม แต่สิ่งที่พบ...นอกจากรถยนต์ที่จอดทิ้งไว้ข้างทางแถวจังหวัดพระนครศรีอยุธยาแล้วก็ไม่มีความคืบหน้าใดๆ อีกเลย

เธอเป็นอย่างไรบ้าง เธอหนีเขา ปล่อยให้เขาตกเป็นจำเลยของสังคมด้วยความตั้งใจ หรือเธอไม่ได้หนีแต่ประสบอุบัติเหตุความจำเสื่อมแบบที่ละครชอบเอามาสร้างกัน และพอจำได้ก็ให้คนที่ช่วยเหลือเธอโทร. หาเขา

ภูวิศขบคิดเรื่องราวที่น่าจะเป็นไปได้เหล่านี้ทั้งคืน โดยไม่ลืมหูลืมตา ในแง่ร้ายด้วยว่า บางทีคนที่เรียกให้เขาไปพบอาจเป็นพวกหลอกลวง ต้มตุ๋นเหมือนพวกอาจารย์ทรงเจ้าเข้าผีที่พ่อแม่ของเอื้องค้ายอมเสียเงินมากมาย เพื่อให้พวกนั้นบอกให้ได้ว่าตอนนี้เธออยู่ที่ใด

พวกหลอกลวง พวกที่หาเงินจากความทุกข์ของผู้อื่นเหล่านั้นไม่เคยให้คำตอบที่แน่ชัดออกมา ได้แต่พูดกำกวม แปลความหมายไม่ออกทั้งสิ้น และมีหลายคนไปถึงขนาดชี้หน้าเขา บอกว่าเขาตนเองที่ฆ่าเอื้องคำ หั่นศพ และนำชิ้นส่วนไปโยนไว้ตามที่ต่างๆ เพื่ออำพรางคดี

ทุกครั้งที่เขาพบพวกหมอผีปลอมพวกนี้ เป็นต้องอยากฆ่าคนขึ้นมาจริงๆ เสียทุกที พวกนั้นเชื่อตามที่ตำรวจลั่วๆ และนักข่าวที่ไม่ตรวจสอบข้อมูลนำไปปลงข่าวเป็นตุเป็นตะว่าเขาฆ่าเมียและเอาศพไปทิ้ง ชี้หน้าด่าประณามเสียจนเขาแทบจะไม่มีที่ยืนในสังคม แต่พอผลการพิสูจน์ออกมา ก็ไม่มีหลักฐานใดๆ เอาผิดเขาได้ แล้วเป็นไง...

ตำรวจไม่เคยขอโทษ นักข่าวไม่เคยแก้ข่าวให้ คนนอกยังเชื่อว่าเขาฆ่าเมียได้อย่างแนบเนียนจนไม่มีใครเอาผิดได้!

ตั้งแต่เกิดเรื่องร้ายที่พลิกชีวิตหมอมานาคตะไกลให้หมดสิ้น

อนาคต ภูวิศมองโลกในแง่ร้ายมากขึ้น ไม่เชื่อในเรื่องทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว หรือเวลาจะพิสูจน์ความจริงอะไรพวกนั้นอีกต่อไป

แต่...พวกหลอกหลวงพวกนั้นรู้เบอร์โทรศัพท์ส่วนตัวของเขาจากไหน พวกนักข่าวที่ตามติดเขาเพื่อหาข่าวก็ไม่เคยรู้ว่าเขามีคอนโดฯ อยู่ที่นี้

ความหวังเพียงแค่อีกหน่อยนำเขามายังคอนโดฯ นี้ มาพิสูจน์ให้รู้แน่ว่าคนที่โทร. มาเป็นใคร ต้องการอะไรจากเขา!

เมื่อรถสี่ล้อเข้ามาถึงลานจอดรถด้านหน้าซึ่งเป็นที่จอดรถของแขก ภูวิศซึ่งสวมแว่นดำอำพรางใบหน้าก็ถือกรรดแล้วรีบเดินเข้าไปในตัวคอนโดฯ เพราะที่นี้เป็นคอนโดฯ ที่ไม่ใหญ่โตอะไรนัก พอเดินเข้าไปห้มนุ่มใหญ่จึงเห็นหญิงสาวคนหนึ่งลุกขึ้นยืนและส่งยิ้มหวานมาให้เขาทันที

เขาขมวดคิ้วเข้มเข้าหากันเมื่อจำได้ว่า...ผู้หญิงคนนั้นเคยมาเป็นลมที่หน้าบ้านของเขา

“ภู...ภูคะ” เอื้องคำในร่างกุลนิษฐ์ธลาเข้าไปหมายจะเกาะแขนสามี แต่ภูวิศเบี่ยงตัวหลบพร้อมชักสีหน้าใส่ผู้หญิงที่เขาคิดว่าไม่น่าไว้ใจเลย

คราวก่อนมาทำเป็นลมหน้าบ้านเขาเพราะต้องการเรียกร้องความสนใจสินะ แล้ววันนี้เธอนัดเขามาถึงที่นี่เพื่ออะไร เงินหรือ!

ภูวิศมองหน้ากุลนิษฐ์ กวาดตามองเสื้อผ้า เครื่องประดับ กระเป๋า ทุกสิ่งตรงหน้าบ่งบอกว่าเธอไม่ใช่เด็กสาวธรรมดา ดูเป็นลูกคนมีสตางค์ หน้าตาหรือกิติ ทำไม่มาทำเรื่องแบบนี้

“คุณใช้หมอนัดผมมา มีอะไรก็พูดมา” หุ่นุ่มใหญ่ข่มเสียงให้เรียบเฉย ทั้งที่ในใจเดือดปุด เพราะหลังจากดูสภาพของผู้หญิงตรงหน้าแล้ว เขาก็เดาเหตุผลที่เธอนัดเขาออกมาที่นี่ได้สาเหตุเดียว...เธอคงชอบเขาละสิ

อี! เขาเคยถูกผู้หญิงจีบมามากมายหลายวิธี แต่ไม่คิดเลยว่าคนหน้าตาใสซื่อดูไร้เดียงสาแบบแม่สาวคนนี้ก็เป็นผู้หญิงที่ชอบรุกผู้ชาย แถมยังรุกเข้ามาด้วยวิธีการที่เหนือเฉลยอีกด้วย

เธอเอาเรื่องการหายตัวไปของภรรยาเขาเป็นล่อลวงเขาที่นี่ ช่างเป็นผู้หญิงที่นิสัยแย่มากจริงๆ เอาความเดือดร้อนของคนอื่นมาเป็นเครื่องมือนี้ละ! คนอะไร จิตใจสวนทางกับหน้าตาจริงๆ!

เอื้องคำจำต้องระงับความดีใจเอาไว้ก่อน “จะให้พูดตรงนี้หรือคะ ไม่ดีมันจะ เอื้องคิดว่าเราน่าจะขึ้นไปคุยกันข้างบนมากกว่า”

“เอื้อง” ภูวิศกัดฟัน ความโมโหพุ่งขึ้นมาจนแทบระงับไม่อยู่ เมื่อหญิงสาวตรงหน้าเรียกแทนตัวเองด้วยชื่อเล่นของภรรยาเขา

นี่เธอกำลังเล่นอะไร สนุกมากไหมกับการทำแบบนี้!

“ผมว่าไม่ดี คุณเป็นผู้หญิง ผมเป็นผู้ชาย คุณจะเสียหาย” แม้ภูวิศจะโกรธมาก แต่เขายังเป็นสุภาพบุรุษพอที่จะไม่โวยวายหรือด่าทอผู้หญิงคนนี้

“ฉันเป็นผู้เสียหายยังไม่กลัวเลย คุณไม่ได้เสียหายอะไรสักหน่อย จะกลัวอะไรละคะ” เอื้องคำตอบพร้อมยิ้มหวานแล้วเดินนำสามไปที่ลิฟต์

ยืนรออยู่ไม่นานภูวิศก็เดินตามมาหยุดที่ด้านหลัง พอดีกับประตูลิฟต์เปิดออก ผู้สาวเดินนำเข้าไปในลิฟต์และกดชั้นเจ็ดทันที

ภูวิศกัดกรามแน่น ไม่รู้ว่าเธอผู้นี้สืบรู้อะไรมากมายแค่ไหน แต่ดูจากการที่เธอรู้เบอร์โทรศัพท์มือถือส่วนตัวของเธอ รู้จักที่นี่ รู้ว่าเขาเคยอยู่ชั้นไหน ก็แสดงว่าเธอ ‘รู้’ มากกว่าแค่การอ่านข่าวจากหนังสือพิมพ์หรือดูโทรทัศน์ เนื่องจากตอนที่ตำรวจมาตรวจค้นที่นี่ก็ทำกันลับๆ ไม่ได้เป็นข่าวแต่อย่างใด

ยิ่งเห็นเธอเดินออกจากลิฟต์แล้วเลี้ยวขวาวอย่างมั่นใจก่อนเดินไปหยุดรอเขาที่หน้าประตูห้อง ภูวิศก็คิดว่าเธอรู้มากจนหน้าแปลก รู้ในระดับนี้คงต้องเสียเงินจ้างนักสืบไปหลายสตางค์แน่ๆ

หนุ่มใหญ่เริ่มคิดถึงเรื่องที่เขาจะพูดกับผู้หญิงคนนี้เพื่อให้เธอยุติการสืบเรื่องเขา และเลิกยุ่งเกี่ยวกับเขาทุกทาง ผู้หญิงที่เข้ามาตีๆ เขายังไม่แลนับประสาอะไรกับคนที่คิดจะจับคู่ต่ออันของเขาแล้วแทรกตัวเข้ามาแบบเธอ

บอกตรงๆ แค่นี้มันก้าวเข้ามาในชีวิตเขา เธอก็เดินแผนผัดจนไม่อาจให้อภัยได้แล้ว

หนุ่มใหญ่เปิดประตูห้องออกกว้าง และผายมือเชิญผู้หญิงคนนั้นเข้าไปในห้องก่อน ดวงตาคมมองร่างบางเดินตรงไปเปิดแอร์ทันทีราวกับเธอคุ้นเคยกับห้องนี้ รู้ว่าจะไร้อยู่ตรงไหน ดูๆ ไปท่าทางของเธอช่างคล้ายกับ... เอ็งคำ

ภุควิศรีรีบหลับตา สายหน้า แล้วจึงลืมตาขึ้นมาใหม่ เขาเห็นผู้หญิงที่เรียกตนเองว่าเอ็งยืนยิ้มหวานอยู่ตรงหน้าเขา เธอยกมือขึ้นแตะแผ่นอกเขาอย่างสนิทสนม เป็นเหตุให้เขารีบปิดมือเธอออก ก้าวถอยหลังและกระซอกเสียงถาม

“มีอะไรก็พูดมา อย่าเสียเวลา”

เอ็งคำดีใจเหลือเกินที่ภุควิศรีไม่สนใจร่างที่เธอสิงสู่อยู่ นี่สิสามีของเธอเขาต้องมั่นคงต่อเธอ เธอคนเดียว!

“ภุภา นี่เอ็งเอง เอ็งอยู่ในร่างของผู้หญิงคนนี่”

ดวงตาภุควิศรีเบิกกว้างขึ้นก่อนจะหริ่ง มองผู้หญิงตรงหน้าอย่างระแวงระวัง ผู้หญิงคนนี้หน้าตาดีดี อายุ...ก็ยังไม่ค่อย น่าจะถึงยี่สิบห้าแต่เธอคงเป็น...โรคจิตสินะ สตอล์กเกอร์โรคจิตที่แอบชอบเขา แอบสืบเรื่องของเขา แล้วก็ล่อลวงเขามิที่นี้เพื่อ...ทำอะไรเรตุๆ!

“ภุควิศรีไม่เชื่อสินะคะ” เอ็งคำมองหน้าสามีก็รู้แล้วว่าเขาคิดเช่นไร นายแพทย์แบบเขามิหรือจะเชื่อในสิ่งเหนือธรรมชาติแบบนี้ แต่เธอคิดหาทางแก้เอาไว้แล้ว ผีสาวยิ้มเยื่อน “น้องพีเกิดในวันคริสต์มาส เอ็งบ่นว่าลูกทำให้งานเลี้ยงของเราต้องล้มเลิก เล็ก ของขวัญที่เอ็งอุทิศทำให้ภุควิศรีต้องเป็นม่าย แต่ภุควิศรีกลับบอกว่าน้องพี...คือของขวัญอันล้ำค่าที่สุดที่ภุควิศรีเคยได้รับ”

แผ่นหลังภุควิศรีแตะประตูไม้ ความแกร่งของประตูเรียกสติชายหนุ่มให้กลับคืนมา แม้ผู้หญิงตรงหน้าจะรู้เรื่องส่วนตัวที่ไม่น่าจะมีใครรู้ แต่นั่น

ก็ไม่ได้หมายความว่าเอ็งจะสิงอยู่ในร่างของเธอ

สิงอย่างนั้นหรือ! ฉับพลันเขาก็ใจหายวูบ

จริงอยู่ที่ว่าเมียเขาหายไปกว่าสองปีแล้ว ไม่มีการติดต่อ ส่งข่าว หรือไม่มีใครได้พบเจอเธอ ใครๆ ต่างก็บอกว่าเอ็งคำนำจะตายไปแล้ว มากกว่าจะยังมีชีวิตอยู่ ทว่าเขาไม่เชื่อ ทางบ้านเธอก็ไม่เชื่อ

ไม่จริง!

ใบหน้าหล่อเหลาส่ายไปมาช้าๆ ดวงตาใต้แว่นครอบเงินจ้องผู้หญิงตรงหน้าที่ค่อยๆ ปล่อยน้ำตาให้รินไหลออกมา

“เอ็งไม่ได้อยู่ในโลกนี้แล้วล่ะกู เอ็งตายแล้ว ตายไปตั้งแต่เมื่อสองปีก่อน” เอ็งคำสะอื้นฮักเมื่อพูดความจริงเรื่องนี้ออกมา

“ไม่จริง เธอมันบ้า คนบ้า!” ภูวิศตะโกนกลบเสียงร้องไห้ของผู้หญิงตรงหน้า และพยายามผลักใส่เมื่อเธอถลาเข้ามากอดเขาเอาไว้

“เอ็งเอง ภูชา นี่เอ็งเมียของภูนะคะ” เอ็งคำกอดรัดสามมีเน่นจุมูกและปากปายปะทั่วใบหน้าที่ยพยายามเบี่ยงหนี และสุดท้ายเมื่อถูกรุกรานมากเข้า ภูวิศก็เก็บความเป็นสุภาพบุรุษเข้ากระเป๋แล้วผลักร่างเล็กที่ยพยายามลวนลามเขาออกไปสุดแรง

ร่างที่สูงไม่ถึง ๑๖๐ เซนติเมตร ผอมบางแบบสาวสมัยใหม่ทรุดลงไปกองกับพื้น แรงเหวี่ยงทำให้ผมที่มีหวีลบลุดลู่ และวิญญาณของเอ็งคำก็หวัดร้องสุดเสียงเมื่อหวีลบลุดออกจากเรือนผมของภูลินชู้

เจ็บ! นั่นคือความรู้สึกที่ปลุกภูลินชู้ให้ตื่น เธอพบว่าตนไม่ได้อยู่ที่ลิ้นบิของคอนโดฯ ซึ่งเอ็งคำบอกทางให้เธอขับรถมา แต่กลับมานั่งอยู่บนพื้นห้องที่ปูด้วยไม้ปาร์เกต์สีเข้ม เธอไม่รู้จักที่นี่ แต่รู้จักผู้ชายที่ยืนทำหน้าที่มึงหึ่งอยู่ไม่ไกล

เขาชื่อภู เป็นสามีของเอ็งคำ เขากำลังใช้หลังมือเช็ดริมฝีปากและมองเธออย่างไม่พอใจ

...ทำไมเขาถึงมองเธอแบบนั้น เธอไม่รู้ ไม่เข้าใจเลย เอ็งคำที่ยืม
 ร่างเธอไปใช้ควรจะพูดกับเขารู้เรื่องแล้วไม่ใช่หรือ

กุลนิษฐ์กำลังจะเอ่ยปากถามว่าเขากับเอ็งคำคุยกันรู้เรื่องแล้วใช่
 หรือไม่ ไม่คาดว่าเพียงเธอเพิ่งเผยอริมฝีปาก เขาก็หมุนตัวและเดินออก
 จากห้องไป

อะไรนะ ทำไมเขาต้องทำท่าโกรธแบบนั้นด้วย...กุลนิษฐ์ซึ่งจำอะไร
 ไม่ได้ไม่เข้าใจเลย

หญิงสาวเดินงงๆ ออกจากลิฟต์ ผมยาวพลีวปลิวไปตามลมเมื่อเธอ
 เดินออกมาจากอาคารสูงเก้าชั้น

ก่อนจะออกจากห้อง เธอวางหวีสังฆาซึ่งสมบัติของเอ็งคำไว้บน
 โต๊ะหน้าโซฟา ที่ทำเช่นนั้นก็เพราะเธอทำหน้าที่ของตนเองเสร็จเรียบร้อยแล้ว
 แล้วสบายใจแล้ว เธอกับคุณเอ็งคำที่น่าสงสารคงไม่ต้องพบต้องเจอกัน
 อีกแล้ว

กุลนิษฐ์อมยิ้มเมื่อเดินมาขึ้นรถของตนเองที่จอดเอาไว้นอกอาคาร
 เธอแม้แต่ดีใจกับการทำดีที่ไม่หวังผลในครั้งนี้เสียจนไม่ได้สังเกตว่า รถสีดำ
 ที่จอดอยู่คนละฝั่งกับรถของเธอนั้น ตามเธอมาจนกระทั่งถึงหน้าบ้านเลย
 ที่เดียว

เมื่อจอดที่อยู่และทะเบียนรถของสาวที่อ้างว่าเอ็งคำสิงร่างเธอได้
 ครบถ้วน ภูวิศก็ส่งข้อมูลทั้งหมดให้นักสืบเอกชนที่เขาเคยใช้บริการให้
 ตามหาภรรยาสืบว่าเธอเป็นใคร และเกี่ยวข้องกับเอ็งคำ

ไม่ถึงสี่ปดาห์ ประวัติของผู้หญิงคนนั้นก็ถูกส่งไปรษณีย์มาที่บ้าน
 ภายในซองไม่หนานักมีรูปภาพและประวัติของผู้หญิงคนนั้นอย่างละเอียด
 ทั้งพื้นเพ ประวัติการเรียน ล้วนแล้วแต่ไม่มีอะไรที่ตรงกับเอ็งคำเลยสักอย่าง
 ทั้งสองไม่น่าจะมาพบกันหรือรู้จักกันได้ แต่ทำไมเธอจึงรู้เรื่องลับๆ ที่เข้ากับ
 เอ็งคำรู้จักกันเพียงสองคน แถมยังยืนยันรานหนักแน่นอีกว่าเธอถูกเอ็งคำสิง

ภูวิศมองรูปหญิงสาวที่ยิ้มสดใสให้เขา ชมวดคิ้วข้ม พยายามตรึงตรองทุกอย่างให้รอบคอบ จะให้เขาเชื่อหรือว่าโลกนี้มีผี และผีที่ว่าก็คือเมียเขา นะหรือ บ้าไปกันใหญ่แล้ว!

หนุ่มใหญ่เปิดดูประวัติครอบครัวเธอแล้วก็สะดุดที่พี่ชายคนเดียวของเธอ ร.ต.ท. เหมวัต รูปถ่ายที่ประกอบไปด้วยสี่พ่อแม่ลูกอยู่ในมือซ้าย รายงานของนักสืบอยู่ในมือขวา ที่แท้ผู้หญิงคนนั้นก็ใช่น้องสาวของ นายตำรวจที่เคยตามสืบคดีของเอื้องคำ

สมองของภูวิศเริ่มเก็บรวบรวมหลักฐาน เก็บสิ่งที่รู้ทุกอย่างมาประมวลเป็นคำตอบ และคำตอบที่ได้ก็ทำให้เขาถึงกับปารายงานประวัติของกฤษณ์เข้าไปข้างหน้า กระดาษหลายหน้าปลิวตกอยู่หน้าโต๊ะทำงานของเขา

ไอ้เรื่องผีเข้าผีสิงอะไรนั่นมันคือเรื่องแหกตาใช้ไหม ทุกอย่างที่เกิดขึ้นก็แค่ลูกไม้แบบใหม่ที่ตำรวจไทยใช้สืบคดี

ทุเรศ!

หนุ่มใหญ่บดกรามเข้าหากัน รู้สึกโง่เหลือเกินที่ใจส่วนหนึ่งเกือบเชื่อแล้วว่าเอื้องคำตายและกลายเป็นผีมาสิงผู้หญิงคนนั้น แท้จริงแล้วเรื่องนี่ก็เป็นแค่เรื่องโกหกที่สร้างขึ้นเพื่อดูปฏิบัติการของเขาลินะ

ถ้าเขาเป็นคนร้ายจริง และรู้ว่าคนที่เขาย้ายยืนอยู่ตรงหน้า ก็ต้องไม่ลังเลที่จะฆ่าเธอปิดปากอีกครั้ง และเมื่อถึงเวลานั้นตำรวจซึ่งคงซ่อนตัวอยู่ไม่ไกลก็จะเข้ามารวบตัวเขา ได้ผลงาน ได้เลื่อนขั้นกันเป็นแถว

ฮึ! ไม่คิดเลยว่าตำรวจจะหมดทำถึงขนาดปั้นเรื่องเหลวไหลมาหลอกหลวงเขา บ้าบอสิ้นดี! บอกก็ครั้งแล้วว่าเขาไม่ได้ฆ่าเอื้องคำ ไม่มีส่วนรู้เห็นในการหายไปของเธอเลยสักนิด ตำรวจมาผิดทางแล้ว ผิดทางตลอด แบบนี้ต่อให้อีกสิบปีก็คงไม่มีทางพบเมียเขาหรอก

มือใหญ่เปลือยารูปของครอบครัวกฤษณ์ที่อยู่ในมือจนเป็นก้อนกลม ความจริงแล้วภูวิศเป็นคนอารมณ์เย็น แต่เย็นแค่ไหนลองถูกเรียกว่า

เป็นฆาตกรอำมหิต และลองถูกคนใส่ร้ายด้วยข้อหาร้ายแรงจนต้องออกจาก
งานที่รักดูสิ หากใครโดนแบบเขาแล้วไม่เดือด ไม่โกรธ ก็ไม่ใช่คนแล้ว!